

Vértes-féle Sósorszesz Minden házban szükséges.

Nem beszélnek csodákat mert mindenki természetesnek találja, hogy a „HOPPA“

angol teint regulator a legtökéletesebb, legjobb, legbiztosabb szepítő, arcz és kézfinomító szer, mely bámulatos gyorsan tüntet el szeplőt, májfoltot, pattanást, mitesszert, stb. s a mellett nem is drága

mert feleslegessé teszi a krémét, szappant, poudert, parfümöt s mindent egymaga pótolja. Ára utasítással 2 korona 60 fill. Kapható minden gyógyszerárban és drogeriában. Főraktár KAISER VILMOS és TSA. kozmetikai laboratoriuma, Győr.

Rozsnyay Mátyas chininezukorkája ízletlen chiniből.

Advertisement for Rozsnyay Mátyas chininezukorkája, featuring product images and text describing its quality and availability.

HA FÁJ A FEJE,

Advertisement for Beretvá-féle MIGRAIN-Pasztilát, describing its effectiveness for headaches.

Advertisement for DERMOLIN skin cream, featuring a star logo and text 'Szép mint a csillag az égen'.

Advertisement for MARGIT-CREMET, featuring an image of a woman and text describing its benefits for skin.

Advertisement for Ha őszül a haja, featuring 'STELLA'-HAJVIZET and ZOLTÁN BELA's pharmacy.

Advertisement for MATTONI-FÉLE GIESSHUBLER, a natural skin product.

Advertisement for Serravallo CHINA-BOR VASSAL, a medicinal product.

Advertisement for Kvizda-fluid, a medicinal product for rheumatism.

Advertisement for KÖVERSEG, a medicinal product for various ailments.

Advertisement for Amputáltak! featuring an image of a prosthetic leg and text about orthopedic services.

Advertisement for KELETI J. orvosi műszergyár, a medical instrument manufacturer.

Advertisement for Pirszén (koksiz) from the Budapest gasworks.

Advertisement for Házhoz szállítás és berakásért a pinczébe, detailing shipping and installation services.

Advertisement for SICULIA mineral water, featuring a bottle image and text about its health benefits.

VASÁRNAPI UJSÁG

11. SZ. 1907. (54. ÉVFOLYAM.) Szerkesztő HOITSY PÁL. Főmunkatárs MIKSZÁTH KÁLMÁN. BUDAPEST, MÁRCZIUS 17.

Szerkesztőségi iroda: IV. Reáltanoda-utca 5. Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4. Előfizetési feltételek: Egész évre 16 korona, Félévre 8 korona, Negyedévre 4 korona.

AZ ÉPÜLŐ KOSSUTH-AUZOLEUM.

KEPEST-ÚTI temető két nagy mauzoleumához, Bathányéhoz és Deákéhoz hármas mauzoleuma is. A nemzet érdeklődve várja a kegyeletes mű létrejöttét...

emlékének olyan megörökítésére, amely a kegyeletnek teljesen megfelel. A szobor maga még nem elegendő, mauzoleum is kell...

STROBL ALAJOS SZOBORMŰVE A KOSSUTH-AUZOLEUMON.

KOSSUTH MAUZOLEUMA ÉPÜLŐBEN.

az összegyűlt pénz. Lehetett volna újból a nemzet adakozó kedvéhez fordulni, de ennek sikerét kétségessé tette az, hogy a közönség ép azokban az években ugyanis nagyon ki volt merítve különböző hazafias gyűjtések által. Hogy csak a legnagyobbakat említsük, — gondoljunk a millenniumi ünnepekre, az ezek során fölvetődött eszmékre, aztán később Erzsébet királyné emlékére s a fővárosban és vidéken újabban felállított nagy mennyiségű kisebb-nagyobb szoborra. Bármily élénken él is a nemzet lelkében a Kossuth emléke iránti lelkesedés, a hűrt tulságosra feszíteni nem lehetett.

Nem maradt tehát egyéb hátra, mint az összegyűlt pénzt kamatoztatni addig, a míg kamatos kamataival felszaporodik annyira, hogy kiteljen belőle a mauzoleum is, a szobor is. Így határozott a százás bizottság s ez a valódi oka a késedelemnek. Közben telt az idő, a százás bizottság tagjai, többnyire idősebb urak közül sokan meghaltak, — ma már alig van közülük harmincz életben. A bizottság tehát elhatározta, hogy az ügy intézését rábízta a fővárosra, a melynek hatósága rendezte Kossuth temetését s különben is minden tekintetben hivatva van arra, hogy a Kossuth iránti kegyelet ápolásában vezérszerepet vigyen. A főváros örömmel el is vállalta a reá rótt feladatot s megfelelően gondoskodott teljesítéséről.

A szükséghez képest először a mauzoleum felállítására tették meg az intézkedéseket. 1902 elején pályázatot hirdettek a mauzoleum tervére; művészeink nagy kedvvel vettek részt a versenyben, a mely körülbelül első alkalom volt arra, hogy a fiatal, új utakat és modern irányokat kereső művész nemzedék összemérje erejét a konzervatívabb réggel. Az a megmondás, hogy a nemzeti kegyelet nyilvánítását nem lehet bizonytalan sikerű kísérletezés tárgyává tenni, az utóbbinak juttatta a pálmát. A díjat és a kivitelre való megbízást *Szobol* Alajos és *Gerster* Kálmán közös terve nyerte el: kettős terraszra épített görög oszlopcsnak, melynek boltja alatt van elhelyezve Kossuth

sarcophagja, tetőzetén pedig fátylós géniuszról vezetett oroszlán jelképezi a szabadságot.

E szerint a terv szerint épül most a Kerepesi-uti temetőben a mauzoleum; mint képünkön látható, nagy része készen is van már s alapos a remény, hogy rövid idő múlva már a kész épület fogja hirdetni Kossuth dicsőségét s a magyar nemzet ragaszkodását az ő fenkölt emlékéhez.

KÖLTÉSZET.

(Válaszul egy levélre.)

Hogy mi a költészet?
Rózsabokor, a mely gyümölcsöt nem érlel,
S hasznot nem igen hajt jámbor kertészének...
— De az élet talán nem is volna élet,
Ha ez nem virúlna ezer szépségével!

Hogy mi a költészet?
Ragyogó látomás, rózsaszínű álom,
Mely a rideg valót szebbnek rajzolgatja...
— S oly szomorú volna egy-egy sivatagba!
Álmodozás nélkül élni a világon!

Hogy mi a költészet?
Sok embernek semmi, — soknak meg az élet.
Varázsa: akár a szerelem varázsa.
Ha nem érzed: senki meg nem magyarázza,
S nem kell magyaráznom, ha szivedben érzed!
— Szabolcska Mihály.

PETŐFI SOPRONBAN.*

— 1839 — 40. —

Sopron város! — élő fiad már alig,
De viharvert, régi, tisztes falaid
Látták még, sok sívár éjen, napon át,
A fiatal, szinte gyermek-katonát:

* Felolvasatott a soproni Petőfi-emléktábla leleplezésén.

Ki — míg tündérvilágban járt a lelke —
Panganéttal, kopott baka-köpenybe!
Itt istrádsájt valamelyik
Utozádnak a szögletén.
— Zord legény volt... borzas fejú,
Sápádt képjü, tüzes szemü:
Névtelen kis «zöld hajtókás,
Sárga pitykés közlegény.»

Azóta már hosszú idő elhaladt,
Döntve gyöngye embert, erős kőfalat.
Órszem is állt itt azóta, nem is egy,
De *olyant* nem látott még faköpenyeg,
Se panganét... s nem is lát soha többé!
— Sopron város! — büszkeséged örökké,
Hogy itt strádsájt a te utozád
Valamelyik szögletén —
Ki a szellemi hadsorba!
Generális lett azóta:
Petőfi — a «zöldhajtókás,
Sárga pitykés közlegény.»

*Lampérth Géza.

A NOSZTY-FIÚ ESETE TÓTH MARIVAL.

Elbeszélés. (Folytatás.)

Irta MIKSZÁTH KÁLMÁN.

A tömegek kiszámíthatlanok, mert szeszélyesek. A Malinka balul kiütött plágiuma megfordította a hangulatot és a különös körülmények között (a sors csodálatos kártyakeverő) keletkezett rokonszenven fölkapta szárnyaira Kopecekyt és nem ejtette el többé. Egy elképzelt jó tulajdonság (ezúttal a rendkívüli emlékezőtehetség látszata) többet ér néha, mint száz meglevő erény. Az éljenzés, tetszészaj most már annyira hozzászegődött a beszédhez, mint a gazdátlan kutya, hogy bottal se lehetett volna elverni. Hova-tovább nagyobb volt a lelkesedés, a mi természetes, mert mindég nagyobb lett a rekord is, a mit a főispán elért, még mindig szóról-szóra adván vissza a Poltáry frázisait, simileit és idézeteit, csak midőn madame Staëlt idézte, hangzott közbe zavarón a Horth úr chablonos kérdése, mely mintegy önkénytelenül eszűtt ki száján:

— Milyen volt a keze?

Minden új éljen, mint valami bűvös esztendő élénkitett valamit a Malinka fanciesali ábráztatán, elannyira, hogy a vége felé kigömbölyödött, ragyogott, már szinte hinni kezdte, hogy ő hallucinált a Poltáry beszéde alatt, pajkos dzsinek bohókás játékot űztek vele; az öreg Noszty nem minden fenhéjázás nélkül súgta oda Rágányosnak: «Nézd csak nézd, micsoda fránya fickó ez az Izrael!» Sőt még Poltáry György is, pedig ez az egész lelkesedés, jól észlelte, nem egyéb volt, mint egy kis antipoltarismus, csakhamar megnyugodott, gondolván magában: A főispán most nagy dicsőséget aratott azzal a véletlenséggel, hogy éppen az én egykori beszédemet magolta be s én azt nem gyanítva, közvetlen előtte elmondtam, mind azt hiszik ezek a maflák, hogy rögtönzött paródiát hallanak s bámulják őt, ünneplik, mert ezzel egyúttal engem vélnék inzulálni. Hát bizony elég kellemetlen, hanem segíteni nem lehet rajta. Mert ha én most leleplezném, hogy a főispán nem engem parodizál, hanem szegény feje nem tanult be más beszédet, s akarva, nem akarva, ezt kell elfújnia, akkor ugyan a főispán agyon volna ütve, de magamat is bemártanám, hogy kétszer mondok el egy beszédet. Legjobb tehát, ha hallgatók s igyekszem kihúzni ebből a vak esetlegből a lehető legnagyobb polgári hasznót. A főispán ugyanis nagyon jól tudja, hogy más beszédet nem tud, ennél fogva kutatni fogja, miként került össze a két beszéd s a megőrzendő titok

ezerszerte jobban kapcsolja majd hozzám, mint bármely más szolgálat, a mit tehetnék. Nagyobb szerencse ennél nem is érhetett volna. A főispán még a helyemet is megfújja, a hova leülök, szóval a kezemben lesz, az én madaram ő már. Csak újjongjatok, éljenezetek ostobák, én a markomba nevetek azalatt.

Így formálódott ki apránként általános megelégedéssé minden széthúzó érzés. Némelyeket, a kik fitymálták, vagy kevésbe vették a főispánnak a mnemo-technikai eröművelését, hogy mi van abban, visszakibáálni valamit, «hiszen a tükör is azt teszi, azért mégse bámulják meg, mint masinát», de a szájasabbak és műveltebbek letorkolták ezeket.

— Eh, — mondotta Petrovay Tamás nagytekintélyű aggastyán, a ki a pozsonyi diétákon képviselte hajdan a megyét, — mit ért a paraszt az uborkasalátához?

Ez a gúnyos megjegyzés megtette hatását. Senki se merte többé kétségbe vonni a főispán lángelméjét s midőn beszédét bevégezte, valószínűségi gloriola látszott lebegni a feje körül. Hozzá rohantak, ősi szokás szerint a vállakra emelték s úgy hordozták körül a teremben. Majd kivitték a balkonra is, hogy az odakünn összegyűlt köznépek megmutassák.

Mámorban úszott minden. Az arczok ki voltak pirúlva a lelkesedéstől. A tegnapi tüntetés rendezői voltak a leghangosabbak az ovációkban. Mihelyt a főispán visszakérült a néptenyéréről a biztosabb talajra, az anyaföldre, hízlegéseikkel veték körül, még maga Liszy ügyvéd is odakiáltott:

— Meghajtom zászlómat méltóságod lángeszé előtt.

S ezzel meghajtotta a derekát. Úgy látszik, azt nevezte ő zászlónak.

Ezalatt Noszty Feri is ráakadt Homlódyra,

NYÁRI ÁRADÁS. — Mihalk Dániel festménye.

a ki megmutatta neki, melyik a karzati hölgyek közül Tóth Mari.

— Ott balról az az orgonavirágos kalapú, szép kis pofa, nem igaz?

Feri föltette monokliját és megnézte műértő szemmel.

— Formás jószág, de mintha szeplős volna.

— A termete veri a liliumot.

— Úgy látszik, bátyám is a részletek embere, mint Horth Pista.

— Nem egészen, csak épen mondom, hogy a termete az, meg a ritmikus járása, a miért én dicsérem. Látnád csak járn.

— Kár, hogy a szemei aprók egy kicsit.

— Látnád csak őket rád szegezve, mikor nevetnek. Szép tiszta szemek, mint a kristálypatak vize, a lélek fenekére nézhetsz be rajtuk keresztül.

— De már nem fiatal, a hogy nézem.

— Olyan huszonegy éves forma, de még ár-

MIHALIK FESTMÉNYEINEK KIÁLLÍTÁSA AZ URÁNIA MŰKERESKEDÉSÉBEN.

HATÁR-FÁK.

KÓRÓ-HORDÁS.

tatlan, mint a ma született bárány és olyan egészséges, mint a makk.

— Elég baj az, — sopánkodott Feri.

— Hogy-hogy?

— Az egészséges fa nehezebben gyűl meg, bátyám uram, a szüette könnyebben ég.

— Tüze válogatja, öcsém. Nem bizol magadban?

— Mutasson be neki, bátyám uram.

— Szívesen. Menjünk hát fel hozzájuk.

— Az anyja az, a ki mellette ül? — kérdezte Feri útközben.

— Igen, az anyja.

— Nagyon közönséges kinézésű. Miféle leány?

— Fogalmam sincs felőle, azt az egyet bizonyosan tudom, hogy nincs a Habsburgokkal rokonságban. A mellett azonban jóra való asszony lehet, mert Tóth uram nagyon megbecsüli. De siessünk fiú, mert mindjárt vége az ülésnek.

Nem könnyű volt pedig kikezmeregni a nagy tömegből az oszlopos folyosóra, a honnan meredek, ódon garádcosok vezettek a kar-

ÖREG VISKÓK.

MIHALIK DÁNIEL FESTMÉNYEINEK KIÁLLÍTÁSÁBÓL.

zatra. Útközben négyen-ötven is elfogták Homlodyt valamely ügyben. Mert a régi megyegyűlések részben börze jellegével is bírtak; itt találkoztak a megye urai különböző vidékekről koronkint s vettek, eladtak, csereberéltek. Homlody híres lovakat névelt, tőle válogattak fogatokat a házasulandó uracsok, a községek ugyancsak nála tudakozódtak, van-e eladó esődőre, viszont ő maga is itt szerezte be, a mi neki kellett, teheneket Kajtáry Kelemtől, merinói juhokat Balázs Gáspártól, gyümölcsfajtákat a szenvedélyes pomológus Kapor Andrásztól.

Feri tehát útközben is csak rövidebb, sűrűn félbeszakított időközökre élvezhette a Homlody információit.

— Mondja csak, János bátyám, mért nem ment eddig férjhez? Azt az egyet nem értem.

— Nem tudom.

— Dehogyan tudja. Olyan vén sas, mint maga, mindent tud.

Erre aztán elmosolyodott Homlody.

— No hát tudom. Azért nem ment férjhez

Kernstock Károly : Kertben.

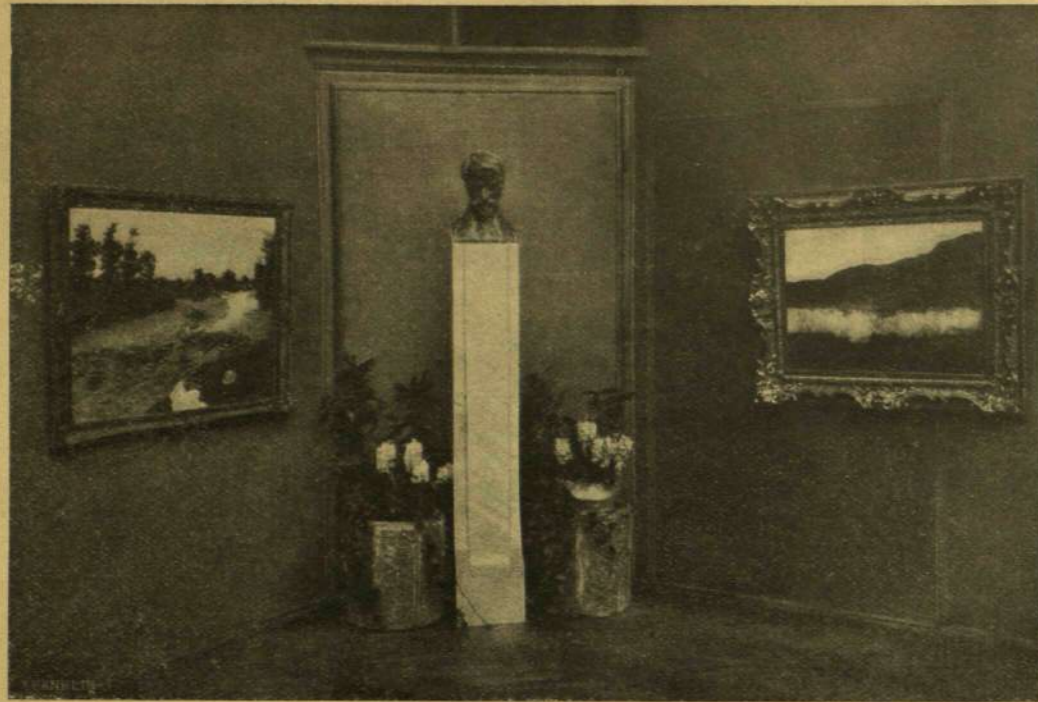

Fényes Adolf : Mennek vízért.

Szinyei Merse Pál : Park.

A NEMZETI SZALON TAVASZI TÁRLATÁBÓL.

GRÓF ANDRÁSSY GYULA SZOBRA LIGETI MIKLÓSTÓL.

A NEMZETI SZALON TAVASZI TÁRLATÁBÓL.

eddig, mert Mari azokhoz a leányokhoz tartozik, a kik magukat rútaknak hiszik.

— Vannak is a világon ilyen lányok! — hitetlenkedett Feri.

— Talán nincsenek, de ez az egy ilyen. Nem természeti törvény ez, nem állítom, bizonyára nincs ez bent az asszonyi állapotban, mint a teremő által beoltott jellemvonás, hanem egy betegség kifolyása, a melybe többnyire a gazdag parthiek esnek bele. Ez a betegség abból áll, mindenkire gyanakszik, a ki hozzája közelit, hogy a pénzére vetette ki a hálóját, minél fogva hüvös, visszahúzódó és bizalmatlan. A gyanakvás folyton nagyobbra harapódik, míg rögeszmévé válik s elnyomja benne a természeti törvényt, a hiúságot. A végén már szinte megcsontosodott meggyőződése, hogy őt önmagáért senki sem szereti s derűre-borura osztogatja a kosarakat. Ez Tóth Mari belülről tekintve. Mert tudd meg, bruder, hogy az a millió forintocská, a mi a leányra néz, furcsa kis lidérc. Nemcsak azokat zavarja meg, a kik meg akarják kaparintani, hanem azt is, a kinek a mátkaladjában van.

Épen a karzat ajtajánál állottak, Feri visszarántotta Homlodyt.

— Azt hiszem, ne menjünk fel, — mondá váratlanul.

— Hogyan? Nem akarod, hogy bemutassalak?

— Azt látom, hogy a feladat sokkal kényesebb, hogyszem elhamarkodva lehetne megoldani. Gondolkozóba ejt, a mit az imént mondott János bátyám, hogy a millió, egy gonosz lidérc, megzavarja a fejeket. Ez bizony igaz lehet és hogy én ebbe a hibába ne essem, egylőre csak annyit mondom, a mennyit a lusta miniszterek szoktak, hogy előbb még tanulmányozni fogom a kérdést. Ismerni akarom teljesen a terepviszonyokat és haditervet próbálom csinálni.

— A mint akarod, — hagyta rá Homlodyt vállat vonva, — akkor hát menjünk vissza a politikához. Mit szólsz a sógorhoz?

— Nem mindennapi ember.

E pillanatban széttárták a huszárok a tanács-terem szárnyas ajtaját s kifelé tódultak a bizottsági tagok «Eljen a főispán!» kiáltásokkal. Tehát vége a beiktató gyűlésnek.

— Puff neki! — kiált fel Homlodyt. — Okosan tetted, hogy föl nem mentél a karzatra.

De a kihez szavait intézte, nem volt mellette. Megfordult, hogy hova lett, hát visszament a karzat kijáratához, ott leste a letépett hölgyeket, kik fölfogván a lépcsőknél szoknyáikat, csinos, formás lábokban és bokáiban élvezetes szemlélet nyújthatnak a kujonnak.

Homlody a gyűléstermen át a főispán szobáiba igyekezett, hová most bevonult meggyarapodott udvarával, alázatos hízogóival, hozzárugadt mamelukjaival. Hanem iszen nem esoda az. A meggyújtott lámpánál már mindjárt a gyufa serczenésénél ott vannak az éber muszinczák. Csóva Feri, a ki most diadalmasan vitte a főispán után az ott felejtett keresztollas kalpagját, rájuk is terítette egy-két megjegyzéssel a vizes lepedőt:

— Persze, most már gyülekeznek a jó levegősök a mézre, de mikor még azt hitték egy óra előtt, hogy mérgezett víz, ugyancsak másutt röpökdték ő kelmeik.

Az öreg Noszty megszólította Homlodyt.

— Nem látad Ferit?

— Tóth Marit lesi, — súgta a fülébe Homlodyt.

— Szeretem, — szóló sugárzó meglepődéssel, — hogy im végre már hozzálat a fiú valamihez.

Kopereczky ott bent a gratulációkat fogadja, Boldog, a ki kezét szoríthat vele s egy bókot mondhat hozzá. Nagy dolog volt, remek dolog volt, ilyet még nem pipáltak Bontómegejében.

Maga az öreg Noszty is el van ragadtatva. — Most már te vagy a helyzet ura, mert a bontói ember olyan, mint a legszilajabb csikó, rúg, kapál, harap, ficzánkol, de ha a hátára tudsz pattanni, megtorpan és engedelmesen poroszkal alattad.

— De hol vetted azt a pompás ötletet, — lelkendezett Rágányos, — visszamondani a Poltáry beszédét? Mert ez tett úrrá.

— Hol vettem? — mentegetőzött a maga szokott bohémijával Kopereczky. — Könnyű volt elővenni, mikor csak ez az egy beszédem volt. Ezt is Malinka csinálta, — a hogy szokás. Titkár esze tapossa símára a főispán útját, hiszen tudjátok.

Jóizün kacagtak a körülállók. Természetesen nem hitték el. Már hogy is csinálhatta volna Malinka, mikor az csak abban a pillanatban születhetett. A főispán megjegyzése egy kis maró célzás akar lenni az elődre, a ki

tényleg titkárjával csináltatta a beszédeit. De milyen finom alakba önti a gúnyolódását! . . . Micsoda nagyészű ember ez!

Míg a főispán úgyszólván cerelet tartott, mint egy kis király és zsebrerakta a dicséző szóvirágokat, nyers őszinteséggel megjegyzésvén: «Bizony, higjétek el, sobase hittem volna, hogy ilyen könnyű mesterség a főispánság», az alatt Noszty Pált a megfejtetlen kormányúrgöny bszantotta s Malinkával együtt felturkálták a főispán bőröndjeiben az összes hivatalos iratokat, míg végre előkerült a kules. Vitte is nagy lobogtatva Kopereczkynek.

— Itt a kules, meg van a kules!

— Ez az? — nézegette meg kíváncsian Kopereczky. — Micsoda ostobaság, uraim, ez a mi hivatalos nyelvezetünk. Hát hogy lehet ezt józan észszel kulesnak nevezni? Hiszen a horgonyt is vasmacsának nevezi a nép és okosan, mert megfogja a tárgyakat, mint a macska az egeret, csak hogy itt nem lehet félreértés, mert a voltaképeni macska nincs vasból, hanem mit szólnának hozzá a taljánok, ha egyszerűen macskának neveznék a horgonyt, vagy horgonynak a macskát? Viszont nem volna semmi kifogásom, ha levél-kulesnak keresztelné el a miniszter a számfejtő ákom-bákomjait, de így igazán hülyeség.

Mindnyájan helyeslőleg bólingattak.

— Biz Isten, igaz. Ő méltósága jól megmondja. Ime, egy főispán, a ki nem fél a kormánytól. Ennek azután van gerince fölfelé is, nemesak lefelé.

Mily csodálatos a siker! Egy óra előtt még ő rajta nevetgettek gúnyosan, hogy nem tudja, mi a kules, egy óra előtt még ő volt ezért számár, most már színbőlésség, kijelentésszerű alapigazság minden, a mit mond és az adott esetben most már a miniszter a számár.

Hát az jobban is megbirja, mert erősebb is és messzebb is van innen.

(Folytatása következik.)

MIHALIK DÁNIEL FESTMÉNYEINEK KIÁLLÍTÁSA.

Azok a festők, a kiket nemesak az elhatározás, meg az iskolák, hanem az eredendő hivatottság s a művészet után való szomjúság vezettek a festészet berkeibe: szembekeürve a természettel, mindannyian úgy érzik, mintha először vennének a kezükbe esetet, noha talán már holmi kiállítási érmek is csillognak a műtermük valamelyik falán. A művészember, a mikor maga előtt látja az eleven természetet, úgy jár, mint a szorgalmas diák: megtanult mindent, van felelete minden várható kérdésre és mégis, a mikor a szigorú professzor faggatni kezdi, már a legelső föladatnál megakad. Hasztalan búvárkodott a festő antik galériák üvegterőit alatt és modern tájfestő héroszok műtermében; hasztalan van begyakorolt módszere a legbonyolultabb fény- és távlathatások megöröztetésére: a mikor mindazt, a mit látott, ellesett és begyakorolt, alkalmazni kellene, az emlékezete cserben hagyja, a műterem problémái az élő természetben nem mutatkoznak, ha azt hitte, hogy tud mindent, tapasztalja, hogy nem tud semmit s a mikor azzal a reménységgel vitte magával a festőszerszámait, hogy remekmű lesz az út eredménye, az eredmény egy esomó hideg verejték a homlokon, egy elrontott vászon a batyuban és nagy, csüggött meghasonlás — lélekben. A természetet nem lehet könyvből megtanulni. Ez a piktoember első tapasztalása.

Ha a festő eljut a második tapasztalásig, akkor már megjárta a művészet nagy országútjának a hosszabb és kinosabb felét. A második tapasztalás nem a művészt illeti, hanem a művészen az — embert. Azzal mégy ki, piktor barátom, a szabadba, hogy meglessed a természet megnyilvánulásait? Hogy lássad: milyen hajnalban és milyen napszálltakor? Hogy mi-

képen haragszik vihar száguldásakor és hogyan válik szendén, szűziesen kacérrá, a mikor szivárványt kap ékességül? Azt akarod, hogy föl-tárujanak előtted a természet rejtelméi, a mély-séges erők borongós lelke, a szabad síkság végtelenbe vesző sóhajása, fák beszéde, vizek titokzatossága? Hogy azután te megmondhasd: mikor szép a természet és mikor rút, mikor érdemes a megfestésre és mikor nem? Hát, jó barátom, ha ilyen gögös szíveddel és ilyen elvakult lélekkel mégy ki a természetbe: te arról képet, érzésben fogant és ihlettel alkotott képet festeni soha sem fogsz.

Mert nem te vizsgálód meg a természetet, hogy aztán ítélezzél róla. Nem te mondd meg, milyen a természet napkeltekor, hanem a természet mondja meg, milyen vagy te. Hogyan lágyulsz el, ha hárfát penget és hogyan reszketsz, ha az orkán zenekarát dirigálja, a melyben tölgyek derekának ketté roppanása jelzi a hegedű-húrok apró pizzicatóit. Nem a természet tárja ki a lelkét előtted, hanem te vetkőzteted le mezitelenre a belső mivoltodat a természet előtt. A kép, melyet ilyetén módon festesz, nem a természet leleplezése, hanem vallomás, a melyben önmagadat jellemezted. Ha azért mégy a természethez, hogy képtárakban látsz a természethez, hogy képtárakban látott vásznakhoz hasonlatos pózokat csikarj ki tőle: kínlódni fogsz. Ha azért mégy a természethez, hogy póz nélkül megmutasd magadat, megvalld az érzéseidet, ne tagadd el rabszolgá hódolatodat: alkotni fogsz s talán jómagad is bejutsz a — képtárakba.

Claude Lorrain, a kit izig-végig áthatott Róma nagy és klasszikus érdekessége, mindenütt a Forum oszlopait látta. Ha ciprusokat festett, Minerva templomának az alaprajzát követte, platánjai a legpompásabb korintusi oszlopok rendszerét mutatják, néhány fa és egy darabka tó az ó-kor legpompásabb városának a vízióját ébreszté föl benne. Corot mindenből a finomságot érzi ki. Ha viharos tájat fest, a színei ép oly lehelletesen pasztelszerűek, mint a mikor a legbékésebb folyampartú hangulatok inspirálják. A mi nemes modernség és klasszikusan nagy Szinyei-Mersénk a táguló tudó örömét, a lélek természet-ébredteté gyönyörűségét érzékelteti vásznain, meg azt az ujjongó hálát, melyet mindeztért a természet iránt érez.

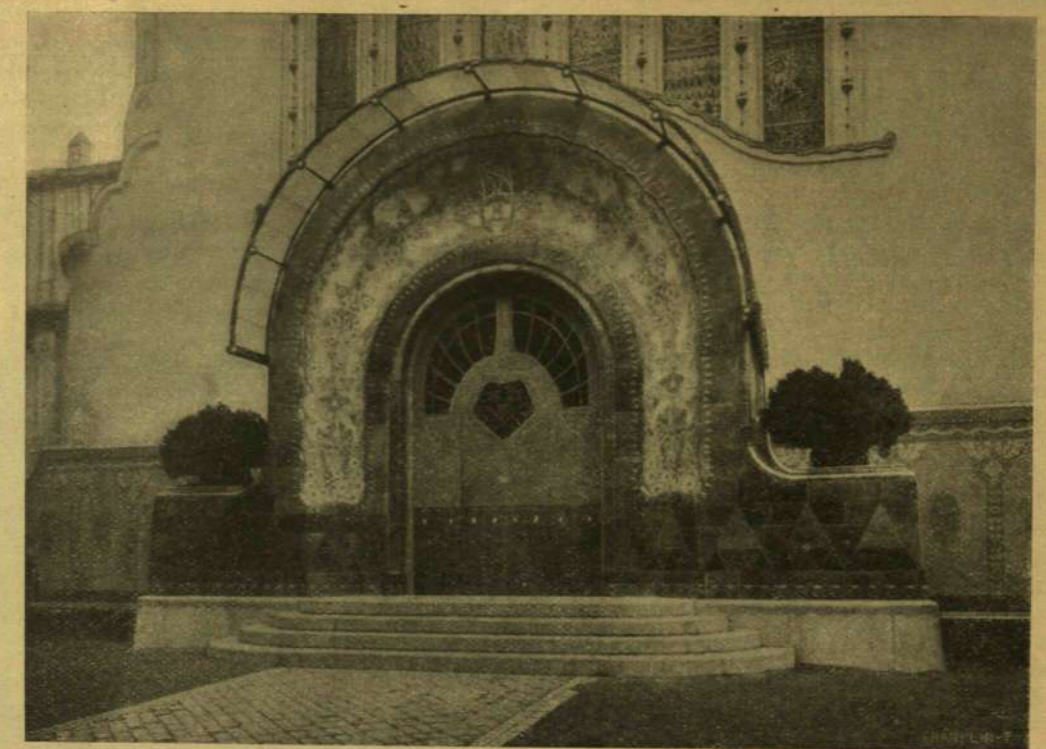
Mihalik Dániel, a kinek összegyűjtött képei az Uránia műkereskedés összes termeit betöltik, még képekben látja a természetet. Úgy értem ezt, hogy csupán ott áll meg a szabadban való vándorlásai közben, a hol a természetet mindjárt valamely csoport, mintegy beállított témát ad neki. A mihez mintha nyomban odakívánkoznék a — keret. Egy ház, meg egy fa. Vagy több ház és több fa. Avagy szekér lovakkal és emberrel. Karókhöz kötött rózsafák. Úgy készen, a beállítás és eltűnés szükségé nélkül, azonnal megfesthetően. Ő még csupán tájrészleteket ad és nem vallomásokat a saját lelkeről; és még uting elégnék tartja a képhez a jól megválasztott vendutát és még nem hiszi el, hogy a piktor a semmi témából is kitűnő képet csinálhat, ha beleviszi a tulajdon egyéniségét.

Annai azonban bizonyos, hogy a festeni való kiszemeléseben nemes, finomra csiszolódott izlése van Mihalik Dánielnek. Egyetlen képén sincsenek festő-sablonok s a hol a tárgya mindennapi: ott a megcsinálás módja föltétlenül eredeti és egyéni. A festészetet mellőzhetetlen hármasságszögéből, az érzésből, egyéniségéből és eredetiségéből mindegyik képén van több vagy kevesebb. Vannak aztán képei, melyekkel szemben a teljes elismerés nemesak jogosult, hanem kötelező. Ilyen és legfőképen ilyen az *Őszi tájkép* (51), a mely a természetnek valóságos, őszinte és poétikus haldoklása, méreteinek nagyságában, fakturájának erejében benne vibrál valami a természet egyetemességéből is.

A nagyszerű tárlat jövedelmét a *Diakothon* kapja. *Fráter Aladár.*

A NEMZETI SZALON ÚJ ÉPÜLETE.

Budapestnek ma körülbelül legbizarrabb épülete a Nemzeti Szalon az Erzsébet-terem. Valóságos János-arcú építmény: alsó része s a tér felé néző homlokzata a rég ismert és megszokottá vált renaissance-kioszk, emelete és utca-felőli főhomlokzata pedig egy bizarr, merez képzelettel és bátor rajztollal tervezett mo-

A FŐKAPU.

A NEMZETI SZALON ÚJ ÉPÜLETE AZ ERZSÉBET-TÉREN.

dem épület. Most, hogy megnyitották benne az első kiállítását, a nagy számban oda seregülő közönség szemé első sorban bizonyára ezen a különösségen akad meg. Egykor a középkorban gyakori eset volt, hogy egy nagy templomot román stílusban kezdték építeni, közben aztán megváltozott az izlés s a román alapra góthikus falakat és tetőt raktak fel. Ma azonban furesának találjuk az ilyen kétarcúságot, mert izgatja a belénk nevelt stílerzéket s nem tudunk emlékeztünkben modern preczedentst találni rá, holott a preczedenek épen a nyugtalanokdó konzervatívizmus lecsillapítására valók.

Majd meg fogjuk szokni ezt is, mert bizonyára sokat fogunk oda járni Nemzeti Szalonba, kivált, ha a kiállítások benne mind oly érdekesek lesznek, mint az első. Az épület külseje, a homlokzat ellen talán emelhet kifogást, a ki keresi a kifogások alkalmát, bár azt el kell ismernie, hogy a nagy térben, hatalmas házakkal szemben álló épület aránylag kicsi tömegével is igen jól érvényesül, monumentális hatást tesz egyetlen nagy felületével, melyet csak egy stílizált műterem-ablak és az eozinból kirakott körves kapu tagol. A kapu maga érdekes kísérlet az eozin-munkának efféle való használására, színes és izléses, térben és színfolttban egyaránt jól hat.

A mint azonban az ember belép a kapun, egyszerre jól érzi magát, öntudatlanul is megérzi, hogy olyan helyre került, a mely céljának igen jól megfelel. A kapuból nyíló kis kerek előtér után nem nagy terjedelmű, mégis szélesnek látszó dongaboltzatú előcsarnokba jutunk, a melybe a ruhatár fülkéi nyílnak. Az előcsarnokból jobbra és balra egy-egy kis felülvilágításos kiállítási terem tárul, melyeket teljes, szinte plein air világításuk főleg szobrok és graphikai művek kiállítására tesz alkalmassá. Fölmenve az emeletre, az első pillanatban kissé nyomaszt a kétágú lépcső keskenysége, de a mint fölérünk, a hol a két lépcső egy széles csarnokká tágasodik, meglep a tér sikerült elosztása s gyönyörködhetünk a művészet apothezisének jelképező hat nagy színes ablakban, melyeket *Kriesch Aladár* és *Nagy Sándor* rajzai alapján *Roth Miksa* készíttette.

A lépcsőfeljárót köralakú galéria veszi körül, ennek fő-ajtájan át jutunk az emeleti kiállítási termekbe. Mindössze öt nem nagyon tágas terem, — épen elég s minden tekintetben nagyon alkalmas intímebb kiállítások rendezésére. A terme é beosztása dicséret leginkább a tervező építész munkáját; kitűnően felhasználták a rendelkezésre álló tért és világítás tekintetében is nagyon alkalmas termekre osztották. E mellett arról is gondoskodtak, hogy a terme közti falak lebonthatók legyenek, hogy egy-egy kiállítást a célnak megfelelően más-

kép lehessen rendezni, sőt, ha kell, egyik-másik termet oldalvilágításúvá tenni.

Az épület egész kiképzése szinte tündetőleg hirdeti a modernségre való törekvést, mintha a harcai kiáltása akarna lenni a fiatal művésznemzedéknek. A mit aztán — a meglehetősen kevés érdekeset nyújtó földszinti szobor-kiállítást leszámítva — a kiállítási termekben látunk: az már szinte hadizenet számba megy minden maradiság, minden olyan szellem ellen, a melyet a művészek nyelvén az «akadémia» gúnyosan ejtett neve alatt értenek. Részletes ismertetésébe a képeknek, sajnos, ezuttal nem foghatunk, — elég azonban a főbb neveket felsorolni. *Szinyei Mersé Pál*, a kitől pár év óta nem látunk új képet, mégy művel is szerepel, ezek közt a tavaszi és nyári színek mesterét új színben mutatja be havas szürke telí tájképe, park-részlete s még inkább árokpartja pedig régebbi legjobb munkáira emlékeztet. Talán soha olyan erővel nem jelent meg kiállításon *Fényes Adolf*, napstűsés, nyers színei szint és jellemet adnak a termeknek, melyek falait borítják. *Ferenczy Károly* is teljes erejével jelenik meg s hovatovább mind erősebb versenytársra talál fiában, a még szinte gyermek Valérban. A legtöbb képpel *Rippl-Rónai József* szerepel a kiállításon; neki csak igen kelkes hívei és igen haragos ellenfelei vannak, de a jeles kvalitásokat képein nem lehet tagadni, — legfeljebb letagadni. *Mednyánszky Lászlónak*, sajnos, csak két képet látjuk itt, — az egyik, a «Csavargó», a művész csekély számú, de mindig érdekes figurális dolgai közül való. Nagyobb számú képet küldtek még *Vaszary János*, *Strobenz Frigyes*, *Kann Gyula*, *Magyar-Mannheimer Gusztáv*, *Kernstock Károly* csak két képet küldött, de mind a kettő nagy terjedelmű vászon s egyikük, a «Kertben» című a kis tárlat legfeltűnőbb képe. Nagyon erős hangulatú *Kacziány kialvó lámpája* is. *Zombory Lajos*, *Havani Ferencz*, *Idányi* (Grünwald) Béla, *Jávor Pál*, *Nyilassy Sándor*, *Réthy István*, *Thorma János* a többi kiállító művészek. Mindössze 124 festmény az egész kiállítás, de azért jelentékeny sulya van művészi életünkben.

A kit azonban legelőbb kellett volna említeni: *Ernst Lajos*, a Nemzeti Szalon igazgatója. Első sorban az ő érdeme az, hogy a sok viszontagságot látott intézetnek megnyitott a saját épülete, de mind a kettő nagy terjedelmű vászon s egyikük, a «Kertben» című a kis tárlat legfeltűnőbb képe. Nagyon erős hangulatú *Kacziány kialvó lámpája* is. *Zombory Lajos*, *Havani Ferencz*, *Idányi* (Grünwald) Béla, *Jávor Pál*, *Nyilassy Sándor*, *Réthy István*, *Thorma János* a többi kiállító művészek. Mindössze 124 festmény az egész kiállítás, de azért jelentékeny sulya van művészi életünkben.

A HOMLOKZAT.

A FÖLDSZINTI ELŐSARNOK.

A NEMZETI SZALON ÚJ ÉPÜLETE.

A HÉTRŐL.

Etnografiai obstrukció. Ennek a mai nemzedéknek, ha obstrukciót akart látni, nem kellett még a szomszédra se fáránia. Volt benne részünk itthon is, a parlamenti küzdelem e végletének minden elképzelhető formájában. Most megint obstrukció kísért a magyar törvényhozás csarnokában: de annyira más lelkében és formájában, hogy mindenik elődje joggal megsértődhetnének, ha ezt a mostani obstrukciót vele összehasonlítanók. Azok az obstrukciók a nemzet jogainak védelmében vagy követelésében folytak, ez azért berzenkedik, mert a magyar állam végét akarja vetni annak, hogy a tanítók koplaljanak. A nemzetiségi áruklodások mindig azzal rágalmazták Magyarországot a világ előtt, hogy ádáz ellensége a kulturának és ime, a kik így beszéltek, egy olyan törvényhozási akarat ellen robognak ki teljes elszántsággal és lobogó indulattal a harctérre, a mely a kultúra legfontosabb hadseregét kívánja meg erősíteni. Ez az obstrukció valóban elsősorban önmagára jellemző. De sajátos érdekességeket mutat a nemzetiségi obstrukció a külső képében is, a mely erősen etnografiai karaktert kölcsönöz neki. Hétfőn, mikor a «harcz» megindult, a képviselőház karzatát nemzeti viseletben pompázó szép oláh asszonyok és leányok viruló serege árasztotta el. Ez igazán új dolog és bőséges táplálékot adott a tűnődő hajlandóságnak, hogy: mi az oka, czélja, rendeltetése? Az egyik fölfogás azt a magyarázatot adta, hogy a nemzetiségi képviselők maguk is érzik e vállalkozásuk disztelen voltát: azért gondoskodtak legalább valami külső ékeségről. Más vélemény szerint meg szép asszonyi szemek tűzéből akarnak szerezni a lelkükbe harci lángolást. Akadt olyan nézet is, hogy a nemzetiségi képviselő urak azért hoztak el gyönyörű asszonyokat, mert a lovagiás érzésű ellentáborral szemben így bátrabban mernek olyan dolgokat, a melyet merni különben nem éreznének ajánlatosnak. De bármint áll is a dolog, ha már az asszonyok így bevonódtak nem csak a politikába, hanem mindjárt az obstrukcióba, mégis jobb, hogy ők ülnek a karzaton és a férfiak a teremben. Mert ha ők csinálnák az obstrukciót, az bizony veszedelmesebb obstrukció lenne, és nehezebben megfékezhető. Így azonban valószínű, hogy — ők fogják megenni leghamarább, már pedig elvitte az ördög azt a harcot, a melyet az asszonyok meguntak. Az már a férfiaknak se lehet kívánatos.

A korhatár. A régi spártaiak tudvalevőleg a nyomoréknak született gyermeket, a kin látni lehetett, hogy az élet harczának megvívására nem lesz elég erős és alkalmas, kitétek a Taygetos hegyére, vadállatok zsákmányul. Mi erre a törvényre úgy gondolunk, mint egy vad vagy legalább is barbár erkölcsű kornak szörnyű kegyetlenségére, a melynek emlékezetére humánus érzésünk megborzong. Pedig igaza lehet a nagy gondolkodónak, a ki azt mondotta, hogy a mi megvolt, abból semmi se múlt el, legfőlegbe formát cserélt és egyik kor se volt kegyetlenebb a másiknál, csak más fölfogású. A mi törvényt emberek hoztak, azt mind abban a meggyőződésben és azzal az óhajással hozták, hogy az emberek javát munkálják. Hihetőbb tehát, hogy ama kegyetlen szabály forrása is inkább a nyomorékok iránt való irgalom, a rájuk váró szenvedésektől való megváltásnak szándéka volt, mint az embertelenség. Ennek a bizonyossága az

is, hogy Taygetos hegye nem omlott le a régi Spártával: az ókori törvény, ha nem is olyan primitív kodifikálásban, ma is él, dolgozik és halomszámra dönti a mélybe a gyöngéket, az élet harczára alkalmatlanokat és azokat, a kik e küzdelemben már megrokkantak. E törvénynek a lelke van például a *korhatár* törvényében is, a melyet kodexbe iktatott szinte minden művelt állam és a melyet hir szerint behoznak nálunk is egyelőre a hadseregben. Ez a törvény kimondja, hogy bizonyos kor elérésevel — ez a korhatár — a tisztviselő köteles nyugalomba

A BATHYÁNY-ÖRÖKMÉCSÉS PÁLYANYERTES TERVE POGÁNY MÓRICZTÓL.

vonulni, akár akar, akár nem. Szó sincs róla, lehet ezt a törvényt igen gyönyörűen és teljes igazsággal megokolni a legnemesebb humanizmus tételeivel, a pihenés jogaival is: de ez a világos látásu kor tudja jól, hogy ez a törvény inkább szól azokért, a kik dolgozni akarnak, mint azokért, a kik pihenni esetleg — nem is akarnak. A Taygetos hegyét áthelyezzük az emberi élet elejéről az emberi életnek nem a végére, csak közelebb a végéhez. Bizonyára ez is haladás, ha nem is kétezer évvel, de — hatvan esztendővel. A minél sokkal nagyobb különben nem is lehet, mert csak az emberiség halhatatlan, az ember maga épen olyan halandó, mint a milyen volt évezredekkel ezelőtt.

Tanulmányút. A németek az egész világon híresek az alaposágukról. Az alaposágról pedig megírta *Taine*, hogy az nem más, mint a tanulás tudománya, a mi van akkor mesterség, hogy művészetnek is megjárja. Egész külön érzék, sajátos talenter kell annak a megértéséhez, kitalálásához vagy kipuhatólásához, hol és kitől kell megtanulni valamit, hogy azután a mit megtanult, azt csakugyan érdemes volt legyen is megtanulnia az embernek. A németeknek, miután sikerült világszerte hitelt szerezni az alaposáguknak, okvetlenül meg kell, hogy legyen ez a tanulási talentumuk. A mi természetszerűleg nem csak rájuk jellemző, hanem azokra is, a kiket alkalmasaknak találtak, hogy egy vagy más téren tanuljanak tőlük. Jól esik ezt az igazságot leszögeznünk most, a mikor egy sereg német ifjú egy csapat német professzor vezetésével azért járja be Magyarországot, hogy itt — tanuljanak. Ez a tanulmányozó had a német gazdasági főiskola ifjusága és tanári kara, a mely vasárnap érkezett Budapestre megnézni Magyarországon a mezőgazdasági intézményeinket. Ezek az intézmények nagyszerű berendezésükkel és eredményeikkel híresek az egész művelt világban és mintául szolgálnak mindentűn, a hol hasonló szervezetek keletkeznek. Az angol gazdák is, a kik tavaly jártak nálunk cikkekkben és tanulmányokban, már egész bibliotékát irtak össze arról, a mit nálunk láttak és követésre érdemesnek ítélték. Mindez bizonyára nem ok arra, hogy elbizakodjunk, de nagyon is ok arra, hogy jóleső érzés fogja el a szívünket. Hiszen nem olyan nagy ideje annak, mikor az idegen még csak furcsaságokat látni jött el Magyarországra és magunk is igen megtisztelve éreztük magunkat, ha egyik-másik kegyesen konstatalta, hogy mi már egészen — civilizált népek festünk. Ha most bevallottan tanulni jönnek hozzánk, azaz hogy tőlünk Nyugat fiai, az örvendetes elismerése annak, hogy időnkét meddően nem töltöttük és nem volt se életünk munkátlan, se munkánk eredménytelen.

Frank Dyer Chester. Mibennünk csodálatos nagy mértékben ki van fejlődve egy sajátosság hajlandóság. Hogy mentül buzgóbban és keserűbben panaszkodhassunk azon, a mink nincs, bámulatosan meg tudunk feledkezni arról, a mink van. Annyira, hogy különös alkalomnak kell jönnie, a mi eszünkbe juttassa. Ha budapesti emberek a nálunk székelő diplomáciai karról beszélnek, okvetlenül az exotikus államok képviselőire gondolnak: a távoli, apró és furcsa republikák és monarchiák képviselőire, a kiknek egész diplomáciai funkciója egy merész szabású és tarka öltözék időnként való föltűzésében merül ki. Azon való nagyon is érthető rosszkedvünkben, hogy nagykövetek nem lakkak Budapestben, nem igen vagyunk képesek tudomásul venni, hogy a hatalmak budapesti képviselete a diplomáciai kar legelső sorából alakul. Pedig tájékozottabb emberek tudják, hogy a súlyosabb szavú hatalmak budapesti főkonzulai a diplomata gárda éléről való férfiak, a pozíció, a melyet betöltöttek, elsörangú, a melynek az elnyeréséhez a legnagyobb föladatokra képesítő kiválóság szükséges. Már ezért is hálások vagyunk *Frank Dyer Chester* úrnak, az amerikai Egyesült-Államok budapesti főkonzulának, a ki a jubileumával alkalmat adott rá, hogy ez — eszünkbe jusson. E jubileum egy évtized munkájának és eredményeinek ünnepe volt, tiz esztendő, a melyet *Frank Dyer Chester* főkonzul

TATÁRRABSÁG.

REGÉNY. (Folytatás.)

Irta PEKÁR GYULA.

Hát nem kis dolog volt az, egy ilyen hadi felszerelésnek a kiállítása. Bolond időben téli hadjáratra indultak s bizony bőségesen kellett készülni úgy az ellenség, mint a természet ellen. — No de ezenkívül egyéb hivalkodó tekintetek is sarkalták a résztvevőket a költségre. Agg Besseney Borbála eleget is botránkozott érte:

— Hej, mivé romlott Erdélynek régi boldogságos, együgyű állapota! Hisz ezek a mai pompáskodó urak már nem is az ellenségre, hanem csak egymásra gondolnak, egymást akarják letromfolni maskarás tábori parádében! Nem a kard élességével, csak a skófum fényességével törődnek. Értéken felül költsézik mindenki. Az én Istenben boldogult uram főember volt, de azért még csak tizenöt becsületes szolgáló ment háborúba, ma — ép most hallom, — tejeles szájú úrfi, mint Rhédey László uram, százharminczhatodmagával, meg harmincz kocsival megyen a hadba! És dehogy is fegyveres kíséret ez, hisz csak huszonnégy piskolthi katona van közöttük, — a többi inas, lovász, sáfár, asztali szolgáló, pohárnok, tálmós, muzsikusk, meg szolgálk szolgálja! Persze, kell ember, a ki vigyázzon a tizenöt kocsi borra... No Szent Habakuk, meg te próféta Jeremiás, ilyen sereggel akar győzni a Fejedelem Ó nagysága?

Margit hallgatta egy darabig a nagyszony méltatlankodását, aztán némi zavarral kérdezte:

— Asszonyám, hát hogy az én Mihály uram is csak tizenöt emberrel menjen a hadba, ugy-e?

Besseney Borbála boszúsan toppantott a mankójával:

— Persze, hogy úgy kellene lenni!... Ámde — tette hozzá némi gondolkodás után még boszúsabban, — belátom... hm... mégse fog ez így menni!

A Margit háta mögött várakozó három öreg csatlós összemolygott s Szombath Ferencz a torkát reszelte:

— Már magam is amondó vagyok, hogy bajosán fog ez így menni!

— Menni mehet, — vélekedett Péntek István, — csak hát koldusnak fogják nézni a vitézlő Tholdalagifamiliát!

— Eh, — tört ki végre a bumfordi Csütörtök János, — nagyszonyom vegye észbe, csak nem maradhatunk szegyenben egész Erdély előtt!

Özvegy Tholdalaginé egyre mérgesebben kopogott a botjával:

— Megromlott világ... Istennek büntetése!... Persze hogy az én unokám nem maradhat szegyenben Erdély előtt! Csak nem hagyom, hogy az a sok vénasszony, a Bánffy, Beldi, meg Korniss-nagyanyák csúffá tegyenek engemet!

Margit, ki szintén hiú volt az urára, megörült a fordulatnak. Féltékeny proponálta:

— Hát tizenöt szolgáló helyett akkor tán harminczezzel menjen, ugy-e asszonyám?

— No erre már kitört a harag Besseney Borbálából:

— Mit?! Hogy az én unokám csak harmincz emberrel menjen hadba? Leányom te, hát ugyan mire tartasz te bennünket? Dejszen ha Rhédey uram fejedelmi Bethlen-rokonság létre százharminczhatodmagával szolgáló ül fel, akkor Tholdalagifamiliát nem mehet hetvennél keveseb-

Dr. WERNER, A BERLINI GAZDASÁGI FŐISKOLA TANÁRA.

bel! Igenis, illendő szerényen, hetven szolgálóval fog menni, — ha nem nyolczvanal! És pedig in specie, úgymint tizenöt kocsin. Majd megmutatom én Rhédeynek, annak a truczczos Bethlen Druziannának, hogy mi is vagyunk valakik, nekünk is van hadra telő asztalnokunk, sáfárunk, sőtünk és pohárnokunk. Mind új mundúrban fog kirukkolni...

A mulató Szombath Ferkónak felragyogott az arca:

— Már mink muzsikust is viszünk magunkkal, nagyszonyom, — és bort is, könyörgök, ugy-e? Hiszen koronázásra megyünk Krakkóba, vagy mi!

Besseney Borbála is egészen meglevevődött:

— Persze hogy muzsikust is, bort is. Van itt a koronkai pinczében elég...

Csütörtök János megnyaldosta a szája szélét, aztán úgy szárazon beszoppantotta a bajuszát:

— Az ám, csakhogy hallom, Rhédey, Korniss, meg Kemény uraimék tokajit visznek! Abból meg nekünk nincs.

Özvegy Tholdalaginé még egyet toppantott a mankójával:

— Ne búsulj, Jankó, majd lesz! És ha zálogba vetem is a kincsesi majorságomat, meg lesz... Ne félj, leányom, nem maradunk mi szegyenben Erdély előtt!

Ezzel hát el levén döntve a tábortaktika kérdése, mind a négyen kezét csókolgatták a nagyszonyoknak és Margit a három öreg csatlóssal neki láthatott a málhaselejtezés munkájának.

Elsőbb Csütörtök János vezetése alatt a fegyvertárat bújtták át. Halomszám hordatták ki tisztogatásra a tersényi puskákat, a sok bokor szebeni pisztolyt, meg az idősebb Tholdalagifamiliát Mihály követségéből fenmaradt rubintos török kardokat, öreg buzogányokat. Istennek hála, volt elég, és szépek voltak ezek a sztambuli ajándék-szabályok, — damaszki pengéjük úgy hajlott, hogy rugóba lehetett tekerni.

Vigyétek Pompa Gyurihoz, a közsörüs cigányhoz, — dörmögte Csütörtök János, — had fiatalítsa meg az élüket...

Aztán öreg Tholdalagifamiliát Mihály sisakjaira és pancéljaira tértek át. Volt elég buzogány-csapás, meg golyóhorpadás rajtuk, és Margit szivdobogva hallgatta e veszedelmek történetét. A végén Péntek Istvánnak kellett megvigasztalni őt:

— No de azért ne alázza meg magát félelemre, kis nagyszonyunk! Régi vitézi babona az, hogy ott, a hol egyszer golyó vagy szablya járta a pancélt, nem keresedik ott többé újabb veszedelem. Mentől több csapástól, lövéstől horpad a vért, annál biztosabb. És mi majd a legkipróbáltabbat fogjuk fényesre süroltatni Mihály urunk számára, — úgy bizony!

Csütörtök János bölcsen tette hozzá:

— Mivel azonban lengyelek ellen megyünk hadba, nagy gondunk lesz rá, hogy erős sisakrostély, erős nyakvas és erős vállpikkely védje a mi kedves ifjú urunkat. Mert, könyörgök, nagy tapasztalásból tudjuk mi, hogy minden náció másképp hinti a halált. Én mint magyar ember, tűzkinjánál jobban gyűlölöm a pogány ebeket, de azért mégis jobb szeretek törökkel vagy tatárral verekedni, mert abban az egyben becsületesek, hogy nekik is görbe kardjuk van és ők is csak vágnak. Ellenben igen nehéz verekedésűek azok a többi nációk, melyek hosszú, egyenes spádával jönnek rajtunk és nem vágnak, hanem szúrnak. A német még csak hagyján, de igen alávaló a talián, a melyik gyáva gyilkossal keresi az ember hasát, meg vékonyát. Hát igen veszedelmes a lengyel is, mert kopjával, karddal mindig csak a szemét, nyakát és hónalját keresi és így iktatja ki a vigyázatlanokat a világból...

Ilyen beszélgetések közepette végre kikeresették Mihály számára a legalkalmasabb sisakot, vértet és könyök- meg csuklóvasakat. Fényesítésre maga Margit vette őket magához és szobájába zárkózva, órákon át mily szeretettel foglalatzkodott velük! Ő maga újította meg szíjjaikat és titokban bizony könnyezve csókolgatta körül e pancéldarabokat, gondolván, szerelmes gyöngédsége által golyótálló erőkre varázsolja őket... Mire a vasszerszámmal meglettek, Péntek Istvánra került a sor. Ő volt a ruhatáros. Elsőbb a télire való cselebi-csizmákat, meg a prémes vágású dali sarukat vették elő s valamennyire szépen pengő, veréborrú sarkantyút verettek; aztán a salavárikat meg a nadrágokat válogatták ki a legszebb szederjes, bíbor és tüdőszin fajtából. Majd a dolmányokra tértek rá; kikeresették a legvastagabb skarlat és granát szövétből készült kurtánkákat és büdös-köszin selyemmel újra zsinórozták őket. Új kericsenyitoll és medály került a kozák meg jancsár süvegekre is. Végre hát a mentékhez, subákhöz, téli palástokhoz érték volna, és itt ismét nagy hasznát vehették az idősebb Tholdalagifamiliát Mihály hagyatékának. Az öreg úr ugyanis, kit a szultán sztambuli követségei alkalmából igen sokszor megkaptányozott, vagy huszonöt ilyen drága selyemkaptányt tett félre; ezek nagy részét, igaz, már nyári dolmányokká sujtászták, vagy szőnyavá, paplanná vartták, de a mi fenmaradt, azzal most pompásan lehetett a hiúzboros, meg rókamálós mentéket bélelni. Maga Margit varrta mindezt, szeretettel, ő javította ki a Mihály farkasbőrét és párdúcakacagányát is. Az ő személye után persze a kíséret, a hetven ember kiöltöztetéséről is gondoskodni kellett. Becsületes új ruhát kapott az asztali szolgálókat véle menő négy nemes ember is, csak ép a tigrisbőrük nem volt igazi, — e posztóra hamisított tigrisbőröket igen szép formában árulta egy Zúrtakách Gottfried nevű szebeni majster. Ámde mündurozni kellett a lovászokat, inasokat, étkefogókat, pohárnokokat s mindenekfelett a koronkai darabontokat is. Öreg Besseney Borbálát alig bírta már a lába, de azért serényen részt vett e ebben a hadbiztosi munkában. Maga veszekedett azokkal a lézengő görögökkel és zsidókkal, a kik a háború szágára egyszerre csak megjelentek az úri házaknál és nyakra-főre kínálják a portékáikat. De nem tudtak ők azért kifogni özvegy Tholdalaginét! A nagyszonyom nem győzte eléggé szidni ennek a romlott világnak a drágulását:

— Mit? Két tallért kértek ezért a négy huszárnadrágért? Szent Habakuk, meg te próféta Jeremiás, — az én időmben egy tallérért adtak hármat!

A 'Tatárrabság' című regényhez.

Csütörtök Jánossal, Péntek Istvánnal és Szombath Ferkóval a fegyvertárba mentek.

No de lassacskán azért mégis meglették a kíséret öltöztetésével; nem kimélték a cifrárt és bizony sallangos szépen festettek mindannyian. Csak hát ló kellett alájuk. Mialatt az asszony nép a társzekerek számára süttötte-főzte a hadiélést, fűrge Szombath Ferkó a lovakat terelte össze. No, ebbe már, bármennyire el volt foglalva, Mihály is beleszólt. Szaporán küldött a vásárokra, aztán Moldvába, sőt a szomszédos baráti bégekhez is Jenőre, Lippára. Hisz jó volt az az erdélyi vércse-szürke fajta, de a nehéz-pancélos csatát mégis jobban bírta, a testesebb fekete spanyol ló; a mi vizont a sebességet illeti, jobbnak tetszett a moldovai szeghódos csikó, legjobbnak pedig a szuffaranyiszőrű arabus paripa, a melyet olykor kéz alatt a basák árultak. Csofadszép állatok voltak ezek, Szombath Ferkó nem győzött eleget mesélni felőlük:

— Bizony, operenczián túl, Ázsiában teremnek ezek a paripák, — Zulfikár aga beszélt nekem Sztambulban, hogy tízezer futamatnyi téren olyan silt ott a föld, mint az ember tenyere. És a hogy mondják, a kanczák ott nem is ménéktől vemhesednek, hanem az erős tavaszi szelektől. Azért oly sebes járásúak azok a paripák!

December vége felé meglették a lovakkal is; lépésre, futásra, volt elég mindenre, még vezetőkre is. Újra párnázatták a bársnyos török nyergeket, újra majezolták a szerszámot s tartalékába még czapabőrös német nyergeket is pakoltak a szekerekre. Ekkorra már egyre jobban hangoslott mindenfelől a mozgósítás zenebonája. A Fejedelem nemcsak a két oláh vajdát, meg az erdélyi három nemzetet ültette fel, hanem ezenfelül még zsoldot kiálltatott a külső magyar részekben is. Fogták a szegénylegényeket úgy a Nyírségen, mint a hajdu tájakon. Ó Nagysága a maga személye szerint 20-ikán Kolos-Monostoron szemlézett, Szilveszterre pedig Gyula-Fejérvárra került. Új-esztendő napján onnan kellett neki az egész seregével való szembenlételre Szamosujvár alá indulni.

Hát Szilveszter estéjén végre békeével együtt lehettek Koronkán a Tholdalagifamiliát és Huszár-atyáikat is. Csikorgó hidegben aznap volt meg a marosszéki lovasszázadok és gyalog lófejek hadi lustrája és estefelől lakomás pihenőre, vagyis inkább búcsúra gyülekeztek a kastélyba a fáradozók. Nemesek Péterék voltak ott Ju-

dithal, hanem Huszár Mátvás és özvegy Thoczakné is megjöttek a bús istenveledre. Persze zentrontási Vayda Gáspár és gyalog lófőhadnagy Sinka uram se hiányzottak. Ittak nagyokat a lengyel rókának a bőrre, de aztán a hogy az óra éjfé felé közeledett, akaratlanul is mind jobban elszontyolodtak. Végre elkövetkezett az a bizonyos utolsó negyedóra, mikor istenes szent szokás szerint a gyülekezetből legidősebbeknek kezébe kellett venni a Bibliát. Találomra kellett valahol felütni a könyvet és akárhol volt is, csak buzgó hangosan olvasni tovább, hogy minden igaz keresztyének Isten igéjén legelészve ériék meg az új-esztendőt. Mellékesen azonban olyas babonaféle is fűződött ehez az istenes szokáshoz; azt tartották ugyanis, hogy a gyerekesztendő az Irás ama szent szavainak jegyében fog állni, melyek a szilveszteri éjfél perczesének pillanatában hangzanak el. Aggodalmasan kíváncsi lett hát az egész társaság, mikor agg Besseney Borbála kezébe vette az erősen kopott Tholdalagifamiliát, melynek első üres leveleire furesza öreg betűkkel voltak bejegyezve a családnek fontos eseményei: születések, halálozások, csaták, országgyűlések, jóvendölések, — aztán követségek meg üstökösök járasa. A matróna feltette okuláréját s innepélyesen felöltötte a Könyvet, — ép Szent Dávid király IV. Zsol-tárának a végénél. Kenetteljesen olvasta el az V. és VI-ikat és ép oly egyöntetű hanglejtéssel kezdett már bele a VII-ikbe. Ösmerték a jelenlevők ezt a zsolttárt s az izgalommal kinzóra nőtt a csend a szobában. Mindenki a sarokban álló öreg lábas-órára pillantgatott, melyen a rézműtató ketyegve csoszogott előre a római XII-es felé. No most!... Özvegy Tholdalaginé illetetten olvasta ép:

— Imé, hamisságot gondol, háborúszagra igyekszik és hijabavalóságokat cselekszik...

Az óra küzködve kezdett berregni, majd tekintélyes lassan ütötte el a kemény tizenkettőt. És folytatódólagosan, tulajdon ezalatt hangzottak el Besseney Borbála ajkairól a sejtelmes szavak:

— Vermet ázott és mélyen ásta azt; de ő maga esett a verembe, melyet maga ázott... Az ő tetejére száll az ő álnoksága... — Ámen, — végezte aztán egy nehéz sóhajjal a nagyszony.

Az ámenre mélyen fejet hajtottak a többiek

Egy párisi kávéház a boulevardon, gyertyákkal és lámpákkal kivilágítva, a villamos-estriák alkalmával.

Utcán felállított dynamo-gépek a «Journal» nyomdája előtt, a párisi villamos-estriák alatt.

is és bizony alig merték utána felemelni ábrázatukat. Ez volt mindenek elméjében: Rákóczy György az, a ki vermet ásott másnak és majd maga fog belesni... Margit sirva borult a Judith vállára. Mihály is komoran bámúlt maga elé egy darabig, de aztán szilajjan kapta fel a boros kristályát:

— Eh, hát ne búsuljunk! Valahogy csak lesz, mert sehogy még sose volt... Csak azért is éljen ez az ezerhatszázötvenhetedik új esztendő!

De a kedv sehogyse akart szivesedni. «Caït!» szökött Besseney Borbála halkán s az ablakra nézett. — Mi a kő? Havas tél éjszakáján vilámlott odakint, — mennydörgés volt a válasza a Mihály köszöntőjére. Az atyafiak egymásra néztek, de csak az agg nagyszony mert megszólalni a beálló csendben.

— Tűz lesz Erdélyben, — mondotta szentenciakép, — és hogy én nekem meg kellett érnem ezt! De hiszen megjósolta Ujfalvy uram hatvan esztendővel ezelőtt...

Odakint ezalatt a kisebbrendű emberek is ünnepelték volna az új esztendőt. Itták az ekemezei bort és minthogy még késő estig is fegyver- és ágyugolyó-öntéssel foglalkozkodtak, hát a fenmaradt ólomhulladékkal próbálták ki a játékos szerencsét. Nagy vaskanálból veder vízbe öntötték ki a tüzesített ólomot; mivel pedig új-év napja ép péntekre esett, hát ájtatos Péntek Pistával vétették ki a vízből a rejtelmes öntvényt. Mindnyájan álmélkodtak: egy remekbe mívelt valóságos rablánc volt az.

— No, beste kabalája! — kacagott Szombath Ferkó, — hát ezt verjük a lengyel sógorra, ugy-e?

— Vagy ő mi reánk, — dörmögte Csütörtök János.

És bizony nem nagyon kívántak egymásnak boldog új esztendőt.

(Folytatása következik.)

A VIDÁMSÁG HÁZA.

REGÉNY.

(Folytatás.)

Ira Wharton Edith; angolból fordította Schöppin Aladár.

Peniston asszony a falut nagyon elhagyott, a fákat nedveseknek tartotta s valami homályos félelem élt benne a bikától. Hogy ezekről a bajokról megővje magát, nyáron a látogatottabb fürdőhelyekre járt, a hol elhelyezkedett egy bérelt házban s a verandáról nézte az életet. Ilyen gondviselő védszárnyai alá kerülve, hamar világos lett Lily előtt, hogy nem lesz belőle egyéb előnye, mint a jó élet és finom ruha s bár ezeket se becsülte értéküknél kevesebbre, szívesen becsértél volna őket olyasvalamiért, a mit anyjától úgy tanult tekinteni, mint jó alkalmat. Sohajtvá gondolt arra, hogy

mit tudna elérni az anyja erős energiája, párosulva Peniston asszony vagyonával. Lilyben magában is bőven volt akarat, de korlátozva volt, mert alkalmazkodnia kellett a nénije szokásaihoz. Belátta, hogy bármi áron is, meg kell tartania Peniston asszony kezeit mindaddig, a míg — az anyja szavával szólva — a maga lábán is meg tud állni. Semmi kedve sem volt a szegény rokon kóbor életére s hogy alkalmazkodhassék Peniston asszonyhoz, bizonyos mértékig legalább, hozzá hasonlóan passzív életet kellett élnie. Eleinte azt hitte, könnyű lesz a nénijét beleragadni a maga aktivitásának forgatagába, de Peniston asszony egyéniségében volt bizonyos helyzeti energia, a melylyel szemben unokahuga erőlködéseai hasztalanoknak bizonyultak. Tényleges vonatkozásba hozni őt az élettel, ép oly hasztalan kísérlet volt, mint félretolni egy butordarabot, a mely bele van srófólva a padlóba. Nem kívánta, hogy Lily is olyan mozdulatlan életet éljen, mint ő, megvolt benne az amerikai garde des dames minden elnézése az ifjúság csapongása iránt. Elnéző volt unokahuga némely más szokása iránt is. Természetesen találta, hogy Lily minden pénzét ruhára költi s a leány szűkösi jövedelmét ki-kiegészítette egy-egy «csinos ajándékkal», a melynek ugyanaz volt a rendeltetése. Lily, a ki nagyon praktikus volt, jobb szerette volna, ha megállapított, rendes zsebpénzt kapott volna tőle, de Peniston asszony szerette az ismétlődő hálalkodást egy váratlan ajándékért s talán elég ravasz is volt, hogy belátta, hogy az adakozásnak ez a módja ébren tartja hugában függő helyzetének üdvös tudatát.

Ezenkívül Peniston asszony nem érezte magát hivatottnak, hogy többet is tegyen unokahuga érdekében: egyszerűen félreállt és engedte, hogy a leány törje meg maga az útját. Lily bele is fogott, előbb a biztos birtokbavétel öntudatában, később fokontint alább szálló igényekkel, a míg most odajutott, hogy küzködni kell egy talpalatnyi szilárd helyért azon a tágas területen, a melyet egykor a magáénak tartott, csak ki kell érte nyújtania a kezét. Hogy esett ez, maga sem tudta. Néha azt hitte, azért történt így, mert Peniston asszony nagyon is passzív maradt, máskor meg attól tartott, hogy ő nem volt eléggé passzív. Talán túlságos mohó vágyat mutatott a győzelemre? Talán nem volt elég türelmes, alkalmazkodó és szinlelő? Akár vádolta magát ezekkel a hibákkal, akár fölmentette magát alóluk, ez nem változtatott azon a végeredményen, hogy vereséget szenvedett. Fialtabb és jelentéktelenebb leányok tuezatszámra mentek férjhez, ő pedig huszonkilenc éves és még mindig kishasszony.

Néha dühös lázongás fogta el a sors ellen s ilyenkor arra vágyódott, hogy félrevonuljon a versenyfutásból és független életet kezdjen. De milyen élet volna ez? Alig volt elég pénze arra, hogy megfizesse a ruha-számláit és a kártya-adósságait s semmi iránt sem érdeklődött eléggé arra, hogy ez kárpótolja a homályban való életért. Oh nem, nagyon is eszes volt, sem hogy ne legyen őszinte önmagával szemben. Érezte, hogy a szűkölködést ép úgy gyűlöli, a hogy anyja gyűlölte s utolsó lehelletéig küzdeni akart ellene, újra meg újra kiemelkedve belőle,

a míg végre eléri a siker csücsait, a melyek felszíne oly sikamlós volt kapaszkodó újjainak.

IV.

Másnap reggel reggelije mellett Lily egy levélkét talált a háziasszonytól.

— Édes Lilym, — szökött ez, — ha nincs nagyon terhére, jöjjön le tíz órákor a szobámba, segíteni nekem egy s más unalmas dolgot elintézni.

Lily félrelökte a levélkét s sohajtvá ült föl párnái közt. Bizony terhére volt tíz órákor lemenni, — olyan időben, a mely Bellomontban körülbelül egyet jelentett a napkeltevel, — s nagyon jól tudta, mifélék azok az unalmas dolgok, a melyekről szó van. Pragg kisasszonynak, a titkárnőnek el kellett utaznia s most izeneteket és meghívásokat kell írni, elvesztett lakásczimeket megkeresni s más effélé dolgokat végezni. Magától értetődő volt, hogy ilyenkor ő legyen a kíségető s rendes körülmények közt panasz nélkül teljesítette ebbeli kötelességét.

Ma azonban ez az izenet felújította a rab-szolgátságát a tudatát, melyet tegnap este cheque-könyvének megvizsgálása keltett föl. A környezetében minden alkalmas volt arra, hogy a könnyedség és kellemesség érzését keltsék. Az ablakok nyitva voltak, a szeptemberi nap beragyogott rajtuk, s a fák sárguló ágai között át lehetett látni a parkba. A szobalány egy kis tüzet gyújtott a kandallóban s ez kedvesen vetekedett a napfényvel, a mely csillogva esett a moha-zöld fali kárpitra s simogatta a régi berakott íróasztal kanyargós széleit. Az ágy közelében egy kis asztalkán volt a finom porcellán és ezüst reggeliző készség, egy karesú üvegben egy marék ibolya s összehajtott reggeli újság a levelek mellett. Lilyre nézve nem volt semmi újdonság a kiszámított fényűzés e jeleiben, de bár légkörének egy részét ezek telték, sohasem vesztette el érzékét varázsurat iránt.

Trenor asszony hívása azonban hirtelen eszébe juttatta függő helyzetét. Fölkelt s olyan ingerültséggel öltözött fel, a melytől máskülönbőlösen bőlesen óvakodott. Tudta, hogy az ily indulatok ott hagyják a nyomukat az arcon és a jellemem egyaránt s azok a kis redők, melyeket az éjjel észrevett magán, fokozott vigyázatra intették.

Trenorné izenetének kurta-furcsa hangja csak növelte ingerültségét. Ha az embert ilyen korán kirángatják az ágyból s friss és sugárzó arccal kell lemennie unalmas irka-firkákat végezni, — legalább illő volna valami különösebb elismeréssel lenni iránta. De Trenorné hangja nem árult el semmi ilyesfélét.

— Oh, Lily, ez igazán szép magától, — mindössze annyit sóhajtott felé a levelek, számlák és egyéb háztartási iratok tömkelegéből, a mely hozzá nem illő üzletszerű jelleget adott karesú, elegáns íróasztalának.

— Annyi vesződségem van ma reggel, — tette hozzá Trenorné, helyet csinálva a tömkelegben s fölállva, hogy átengedje a székét Lilynek.

Trenorné magas természetű, szép asszony volt, épen magas termete miatt nem látszott meg rajta a kövérség. Rózsás szőkecséje túlléte negyven évi lázas tevékenységét s nem sok

nyomat mutatta a fáradtságnak, arca kifejező voltának megcsökkenésén kívül. Nehéz lett volna őt másképp jellemezni, mint hogy kizárólag csak mint háziasszony élt, nem annyira valami erősen kifejlődött vendégszeretettel fogva, hanem mert csak tömegben tudott élni. Ez a természete távol tartotta őt a nők szokott vetélkedéseitől; nem ismert más lelki felindulást, mint a gyűlöletet az iránt az asszony iránt, a ki nagyobb ebédeket adott vagy jobban sikerült estélyeket rendezett, mint ő. Társadalmi tehetsége, melyet férje bankszámlája támogatót, majdnem mindig biztosította számára a diadalt az ilyen versengésekben s a siker bizonyos jóindulatusgót fejlesztett ki benne a többi nők iránt. Ha Lily a maga haszna szempontjából osztályozta barátait, Trenornét tekintette az asszonyok közt annak, a ki legkevésbé vetne gáncsot a lábainak.

— Pragg kisasszonytól egyszerűen lelketlenül, hogy ép most utazott el, — jelentette ki Trenorné, a mint Lily leült az íróasztal elé. —

HOWIGER TÁBORNOK.

CZILLICH EDE EZREDES.

CSANÁDI SÁNDOR SZÁZADOS.

BENICZKY LAJOS.

Azt mondja, a nővérenek gyermeke fog születni, — mintha ez volna akkora dolog, mint az én vendégségem. Biztos, hogy borzasztóan összezavarom a dolgokat s egy pár botrányos hibát követek el. Mikor lenn voltam Tuxedóban, egész sereg embert hívtam meg a jövő hétre s valahova elhívtam a névsort és nem emlékszem, kik fognak eljönni. És ezen a héten is rosszul fog sikerülni a dolog és Van Osburgh Gwen otthon el fogja mondani az anyjának, mennyire unatkoztak nálam az emberek. Én nem akartam meghívni Wetherallékat, — ez az uram hibája. Nem szeretik Fisher Carryt, hisz tudja. Mintha az ember szabadulni tudna Fisher Carrytől! Bolondság volt tőle ez a másodszori elválás, Carry mindenben túloz, — de azt mondja, az egyedüli módja, hogy egy garast kivasaljon Fishertől, ha elvált tőle és tartásdíjat ítél meg magának. Neki pedig, szegénynek, a fogához kell vernie minden dolárt. Ostobaság, hogy Wetherall Alice oly nagy dolgot csinál abból, hogy együtt kell vele lennie, ha az ember meggondolja, hova jutott a társadalom. Valaki azt mondta, hogy elvált házaspár és vakbélgyulladás előfordul manapság minden jó családban. Különböző Carry az egyedüli, a ki jövedelven tudja tartani az uramat, ha kellemtelenségek vannak a házban. Észrevette, hogy a férjek mind szeretik őt? Valamennyien, kivéve persze az ő saját férjét. Úgyes dolog tőle, hogy az unalmas embereknek szenteli magát, és olyan nagy terület és egymaga van rajta. Persze, kárpótolja magát, tudom, pénzt szokott kölcsön kérni az uramtól, de magam is fizetnék neki, csak tartsa jó kedvben. Így hát nincs okom panaszra ellene. (Folytatása következik.)

EGY NEGYVENNYOLCZAS HONVÉDTISZT RAJZAL.

Az alábbiakban érdekes s eddig még kiadatlán képsorozatot közlünk, melynek érdekességét nagy mértékben fokozza az, hogy valamennyi

GRÓF THUN TÁBORNOK ARADI VÁRPARANCSNOK.

Markovics Vincze 48/49-iki honvédszázados rajzából.

nyit egy 1848/49-iki honvédtiszt rajzolta bajtársairól, aradi fogsága idejében. A képek közlését az eredetiek tulajdonosának, Hentaller Lajos országgyűlési képviselőnek szívesége tette ránk nézve lehetővé s ugyancsak ő neki köszönhetjük a rájuk vonatkozó s itt közzétett adatokat.

A főváros előkelő úri társaságának még élénk emlékében vannak azok a kedélyes szerdai összejövetelek, melyek boldogult Markovics Vincze bácsinál a téli időben hetenként lefolytak. Markovics Vincze Só-utcai kis palotájában az előkelő zsúrokok apraja-nagyja megfordult a téli hónapokban minden szerdán. A ház úrnője, — szintén született Markovics Vilma, — a legszívetreméltóbb kedvességgel fogadta vendégeit. Olyan volt Vincze bácsinak a zsúrja, mint

német vers is van benne, — ezenkívül egypár bécsi lapokból kivágott színes torzkép; a Geleitschein, s több hamiskás apróság.

Az arcképek legnagyobb része Markovics Vincze honvéd-bajtársait ábrázolja; ezek közül a következőket közöljük:

GÁSPÁR ANDRÁS tábornok. Született 1804-ben Kecskeméten. Szülei becsületes iparos emberek voltak. Mint közhuszár lépett a 9-ik huszárezredbe, a hol fokontint századparancsnokságig vitte. 1848-ban Prosznitzból, Morvaországban ezredével Magyarországra jött. Itt, határozott jellemű, vitéz tiszt lévén, hamar kitüntette magát. Először Róth és Philippovics elfogatásánál működött közre. Ő vitte meg Perczel Mór jelentését a képviselőháznak, a hol Kossuth az október 8-ki nyílt ülésen nevezte ki őrnaggyá. Októberben Kuttóvinal megverte a horvátokat. Majd Dombóvárnál és Fridau bevételénél szerzett újabb babérokat. 1849 márcziusban Görgői után ő vette át a VII. hadtest parancsnokságát, s a hatvani nagy lovasroham után tábornoki rangra emeltetett. A tábornokok közül Gáspár volt az egyetlen, a ki az április 14-ki detronizáció után kilépett a szolgálattól. Ezzel megmentette életét. Az aradi törvényszék ugyan halálra ítélte, de 10 évre megkegyelmeztek — s hamarosan szabadon bocsátották. 1867 után képviselőnek is megválasztották. 1884-ben hunyt el.

BENICZKY LAJOS ezredes a szabadságharcnak egyik legvakmerőbb guerilla-vezére volt. Kezdetben a Hurbán-féle tót felkelés leveréséhez alakított sereghez rendelték kormánybiztosnak. Hamarosan ő maga lett a sereg vezére. 1848 december 11-én Guerlunde őrnaggyal együtt megverték Frischeisen alezredést és Hurbánt Budetinnél, s a tótokat átkergették a határon. Götz tábornok azonban 1849 január 2-ikán Brodnánál megverte Beniczky kicsiny seregét, mire Beniczky Selmeczbányán Görgői seregéhez csatlakozott. Márcziusban már újra önállóan működött, s e hó 24-én elfogta pár száz emberével Almássy eszázári ezredes ezrekre menő

hadat Losonezon, — ágyukkal, zászlókkal s a hadi pénztárral együtt. Ápril 7-én pedig Eperjesről verte ki az osztrák sereget.

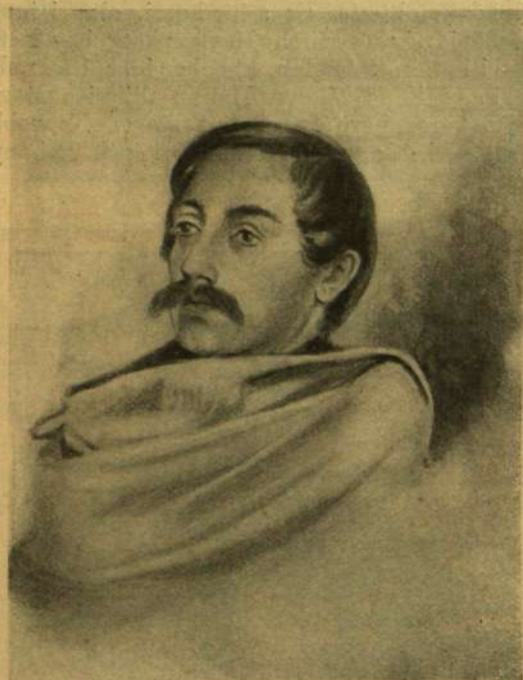
Világos után 20 évre ítelték. 1860 és 68-ban képviselővé választották. Az ellenzék egyik kiváló, s szereplő tagja volt. 1868 július 16-án nyomtalanul eltűnt. Ellenségei a budai Ráczvárosba csalták s ott az óriás erejű férfiut hurokkal fojtották meg. Hulláját hónapok mulva találták meg a Csepel szigeten. A tettesek sohasem kerültek kézre.

Dömötöri NÉMETH JÁNOS, született Kőszegen, Vas megyében, 1784-ben. Az osztrák hadseregben szolgált. 1826-ban mint a 7-ik huszárezred

gált, lemondott rangjáról s hosszabb utat tett külföldön. 1848-ban szolgálata jelentkező, június 1-én kineveztek századosnak a 2-ik zászlóaljhoz. Ennek szeptember 1-én őrnagya lett, majd hamarosan a tiszántúli önkéntes sereg vezérévé, s az aradi várát ostromló sereg parancsnokává nevezetett ki. Az ostromot azonban kevés szerencsével vívta. December végén hadosztály-parancsnokká, majd 1849. áprilisban ezredessé lett s Budavár bevételét után a II-od osztályú katonai érdemjelet kapta. Részt vett a szerencsétlen debreczeni csatában, s ő volt az, a ki Nagy Sándor József tábornok előtt legerélyesebben követelte, hogy Görgei paran-

KOSSUTH SÁNDOR alezredes szabadságharcunk kitörése előtt nyugalmazott főhadnagy volt, s előbb a 12-ik huszárezrednél szolgált. Pöstenberg hadtestében hadosztályparancsnok volt, s 1849 június 18-án a győri ütközetet ő kezdte meg Abdánál a sánczokról. A visszavonulásnál utolsónak hagyta el Győrt, miközben Görgei István tanúsága szerint megsebesült. Egyike volt azon keveseknek, kik nem akartak kapitulálni. Aradon golyó általi halálra, majd 16 évi fogságra ítélték.

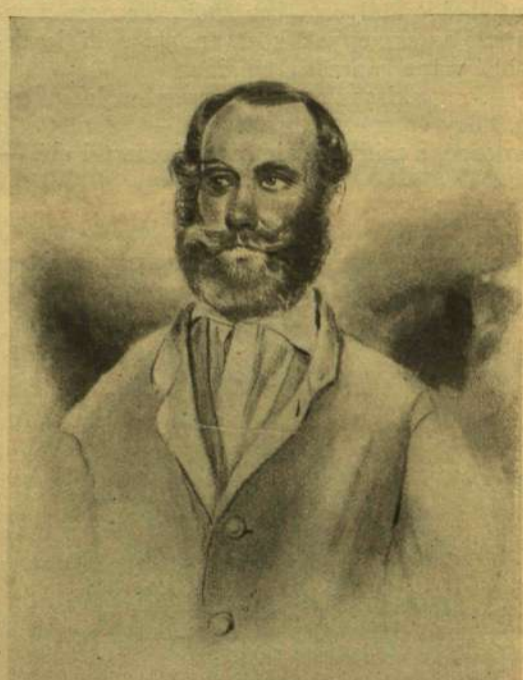
CZILICH EDE ezredes és dandárnok egyik legképzettebb honvédtisztünk volt, ő fel is volt terjesztve tábornoki kinevezésre.

CSERNOVICS ŐRNAGY.

MÁRIÁSSY JÁNOS EZREDES.

NEDECZKY JÓZSEF.

ROHONCZY LIPÓT.

MARKOVICS ADOLF.

JUSTH ANTAL.

AZ ARADI VÁR 1849-IKI FOGLYAI. — Markovics Vincze honvédszázados rajzából.

kapitánya, nyugalomba vonult. Szabadságharcunk kitörésekor, — daczára előrehaladt korának (64 éves volt), — belépett a honvédségbe. Később Mészáros hadügyminiszter segédtisztjévé lett. Történeti szerep jutott neki, mert ő vitte el Bem apónak a képviselőház által ajándékozott első osztályú érdemrendet, s ő is adta át az öreg lengyelnek küldöttség élén Szász-Sebesen, 1849. ápril 5-én. Ekkor történt, hogy beszéd helyett az agg ezredes megoskolta Bem apónak sebesült kezét. Világos után tíz évi várfogságra ítélték. Fia, Németh Albert, a későbbi képviselő, honvéd őrnagy volt.

Máriássy János, született Iglón, 1822-ben. 1841-ben lépett a Vaso-ezredbe. 1842-től nemes testőr volt Bécsben, s mint hadnagy a 2-ik számú gyalogezredbe osztott be. Nem sokáig szol-

csát teljesíteni kell, s a csatát el kell Debreczennél fogadni. Világos után kötél általi halálra, majd 18 évi várfogságra ítéltetett. Büntetésének egy részét az olimüzi várban töltötte. Nemrégiben halt meg mint nyugalmazott es. és kir. altábornagy.

Rohonczy Lipót, született Pápán 1807-ben s az osztrákoknál szolgált a 7-ik számú chevaux-legers ezredben. Századosi rangjáról azonban 1847-ben lemondott. A honvédség alakításakor ő is beállt s 1848-ban a szerbek ellen harczolt. 1848 október 13-án Csurognál megverte a szerbeket. Később a Károlyi-huszárok parancsnoka lón. Világos után Aradon kötél általi halálra, majd 18 évi várfogságra ítélték, — de előkelő összeköttetései folytán már 1850 június 12-én kegyelmet nyert.

CSERNOVICS Őrnagy és CSANÁDI SÁNDOR százados életrajzi adatainak nem bírtam nyomára jutni. BÉKEFFY ezredesről sincsenek közelebbi adataim. MARKOVICS ADOLF ezredes — Vincze bácsi nejeének, — a ki mint említém, szintén Markovics-leány a krassói Markovicsokból, volt rokona. Annyit tudok róla, hogy még pár év előtt Grázban élt.

HORVÁTH JÁNOS nevű ezredes kettő is küzdött a szabadságharcban. Egyik Görgei hadtestében szolgált, s rendszerint önállóan működött mint csapatvezér. A másik székegy volt, s alighanem életben van ma is.

KOMÁROMYI kettőt emlit a hivatalos közlöny: István főszázadost, és Komáromy György századost. A mi képünk hihetőleg az előbbi ábrázolja.

JUSTH ANTAL főhadnagy volt a 18-ik huszárezrednél, NEDECZKY pedig főszázados.

Az arcképek közt van még *Hawiger* tábornoknak a képe, a ki azzal a gyűlölködő, cinikus magaviseletével tette magát hírhedtté, melyet az aradi rabok iránt tanusított és gróf *Thun* tábornoké is, a ki akkor az aradi vár parancsnoka volt.

GABLER HEDDA.

Ibsen színműve.

Ibsen «Gabler Hedda» című négyfelvonásos színművének a Nemzeti Színházban történt előadását szokatlan hirverés és érdeklődés előzte

művet választani. Különben is Budapestén Ibsennek már több műve került színre, mind külön a Hedda Gablernél, — de sem «Nóra», sem a «Tenger asszonya», még a «Nép ellensége» sem voltak képesek itt Ibsen-műsört állandósítani, — annál kevésbé sikerülhet ez a Gabler Hedának.

De e jelenség oka teljesen érthető. Ibsen színpadi költészet, — bármennyi költői szépség, sejtelmesség, hangulat és erkölcsi tanúság rejlik is benne, — nagyon távol esik a magyar nemzet gondolkodás- és érzésvilágától, a magyar szellemtől és vérmérséklettől. Azok a múltban lejátszódtott történetek, a melyeknek utóhangulatai kísértetes árnyakként lépnek fel

rikus hölgy viselkedését? Egy tábornok leánya, a kiért többen vetelkednek, s a ki mégis egy jelentéktelen, származásban is csekély kövny-molyhoz — Tesmanhoz — megy nőül. Mért veti el azt, a kit szeret s mért megy ahhoz, a kit lenéz? Midőn pedig mellőzött udvarlója — Löwborg, a ki szintén tudós, — visszatér, mért látszik ismét ahhoz hajolni? S aztán ez a különös menyecske mért lövöldöz mindig pisztolyokkal? Talán a tábornok leányainak jellemző tulajdonsága ez? Nem értjük azt sem, hogy midőn volt udvarlója könyvének kézírata kezébe kerül, mért veti tűzbe? Ha még férjének tudós versenytársát akarná így tönkre tenni! De hisz a hölgy férjével csóppot sem

KOMÁROMI ŐRNAGY.

GÁSPÁR ENDRÉ.

HORVÁTH JÁNOS EZREDES.

KOSSUTH SÁNDOR ALEZREDES.

DÖMÖTÖRI NÉMETH JÁNOS HUSZÁR-EZREDES.

BÉKEFFY JÓZSEF.

AZ ARADI VÁR 1849-IKI FOGLYAI. — Markovics Vincze honvédszázados rajzából.

meg. A kik e darabért buzgólkodtak, a nagyobb érdeklődés czéljából körünkbe hívták a nevés dán kritikust, Brandst, a ki a bemutatás előtt nyilvános felolvasást tartott Ibsenről s költészetéről — és ezzel, valamint egész budapesti szereplésével a közfigyelmet a «Gabler Hedda» bemutatója felé irányította. Pedig Ibsennek Budapestén eddig színrekerült művei közül éppen a Gabler Hedda az, a melyet talán legkevesebbé illet ily nagy ünnepeletetés. E mű ugyanis a költő hanyatló éveinek alkotása, Ibsen azon termékei közül való, a melyekben még vak hódolói is kételkednek s melyeket a legrejtelmesebb szimbolizmus megértői sem tudnak teljesen felfogni. Valóban úgy véljük, hogy ha már Budapestén Ibsen-ünnepet akartak rendezni, a norvég költő fénykorából kellett volna

a színpadon, — azok a szimbolikus alakok, a melyeknek minden cselekedete átvitt értelem magyarázandó, azok a jellemek, a melyek vagy félhomályban, vagy teljes sötétségben állva, örökös rejtvények gyanánt gyötrik a hallgatókat, s végül azok az idegenszerű problémák, a melyeket mi a mi viszonyainkba sehoggy sem tudunk átültetni: idegenkedést keltenek a magyar közönségben, a mely világos cselekményt, egyenes, nyílt észjárását, tiszta gondolatfolyását követel.

A Gabler Heddában Ibsennek ezen idegenszerű vonásai még fokozottabb mértékben találhatók, mint többi, fénykorában írott művében. Már a hősnő — Hedda — alakja is valószínű rejtvény, a melyet színészünk nem képes megmagyarázni. Sehoggy sem értjük ez excent-

törődik s inkább volt udvarlóját szereti. Ha pedig szereti, mért akarja tönkre tenni? A költő ezt azzal indokolja, hogy Hedda féltékeny egy másik nőre — a jámbor Elvsted asszonyra, — a ki a kövny íróját inspirálta. De csodálatos módja a féltékenységnak az, a mely az imádó vagy a versenytárs helyett — egy kövny kézírátán tölti ki boszútját! S ha már a kövny szerencsésen elpusztította, mért ad revolvert az imádó kezébe, hogy az ölje meg magát? Mily különös szerelem az, a mely szerelmese kiirtásában — lelki és testi halálában — leli gyönyörét! S mily furcsa férfi az, a kinek egyéb dolga nincs, mint a kezébe adott revolverrel magát megölni! Legérthetlenebb végül, hogy maga a sajátos mániában szenvedő hősnő mért öli meg magát? Igazán csupa rejtvény

LEGJOBB SZER A FOGAK ÁPOLÁSÁRA

Hirdetmény.

Ezennel közzhírom, hogy a Magyar Királyi Szab. Osztályországi (XIX. sorsjáték) 6. osztályának húzása...

Márczius 27, 28, 30.
Április 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 18, 19, 22, 25.

A húzások mindig d. e. 1/9 órakor kezdődnek és a magyar királyi ellenőrző hatóság és kir. közjegyző jelenlétében nyilvánosan történnek...

M. Kir. Szab. Osztályországi igazgatósága, Lukács László, Hazay.

Párisi világiállítás «Grand Prix» 1900 Kwizda-féle Restitutions-fluid

Egy üveg ára 2 K 80 fl.

40 év óta az udvari istállóban, a katonaság és magánosok nagyobb istállóiban használatban van nagyobb elő és uterósiól, inak merve-ségénél, stb. az idomításnál kiváló munkára képesíti a lovakat.

Kwizda-féle Restitutions-fluid

csak a mellékelt védjeggyel valódi. Képes árjegy zékelt ingyen és bérmentve. Főraktár: Török József gyógyszerész, Budapest, Király-u. 12. és Andrássy-ut 26.

Vértess-féle Sósorszesz minden házbán szükséges.

Csak nem keni arczát? Ártalmas erémekkel, kenőcsökkel, mikor fő-lőslegessé válik a kellemetlen kenés a gyor-san és biztosan szépítő

„HOPPA“

angol teint regulator által, mely egymagában pótolja a erémet, kenőcsöt, szappant, pudert.

Ára utasítással 2 korona 50 flil.

Kapható minden gyógyszertárban és drogeriában.

Főraktár KAISER VILMOS és TSA. kozmetikai laboratoriuma, Győr, 1/g. 12087

Rózsafa és Szekvirág.

Nagy képes árjegyzék 400 leg-újabb és legjobb régi fajokkal bérmentve küldetik. Magastörzsi rózsafa 2-3 éves korával 10 drb 12-14-16 K bérmentve.

Imakönyvek.

VEZERCSILLAG

az üdv elnyerésére. Imakönyv a katolikus nők számára

TARKÁNYI BELA

Zsebkönyv, két finom képpel. Francia nyelvű köteve káposcsal K 8.-

OLAJÁG.

Elmélkedések, fohszok és imái professziós hölgyek számára olvasó- és imakönyvül.

IRTA TOMPA MIHALY.

Vászonba kötve aranytűszéssel K 6.80

Ugyanaz Zsebkönyv 10. vászonba kötve K 4.-

Francia nyelvű köteve káposcsal K 7.-

Fehér elefantosvatt vagy teknősbéka utánzat kőtesben káposcsal K 7.-

Finom borjúbőrökben káposcsal K 9.-

Kék vagy vörös bársonyokban káposcsal K 12.-

Kapható azonosítván különféle finom modern kötésben K 8-20-ig.

ELSŐ MAGYAR ÁLTALÁNOS BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG BUDAPESTEN.

I. Tűz-, szállítvány-, jég- és betörés-biztosítási üzlet. II. Életbiztosítási üzlet.

Financial tables showing KIADÁSOK (Expenses) and BEVÉTELEK (Revenues) for various insurance categories.

VAGYON Mérleg-számla 1906. évi december 31-én. TEHER

Balance sheet table showing VAGYON (Assets) and TEHER (Liabilities) for the year 1906.

VAGYON Mérleg-számla 1906. évi december 31-én. TEHER

Balance sheet table showing VAGYON (Assets) and TEHER (Liabilities) for the year 1906.

Budapest, 1906. decz. hó 31-én.

Steiner Jenő, életbiztosítási könyvvizsgáló.

Gergely Tódor, központi könyvezés főnöke.

As igazgatóság: Bárd Harkányi Frigyes, László Zeigmond, Ormody Vilmos, gróf Zichy Nándor.

Szendé Károly, aligazgató.

A fenti szármalakat és mérlegeket megvizsgálván, azokat a törvényben és az alapszabályokban meghatározott cikkei szerint készültnek és azok egyenkénti és összesen egyenkénti teljesén meggyőzőknek találta.

Budapest, 1907. márczius 1-én.

A felügyelő-bizottság: Berevicsy Albert, Burchard-Béla György, Hájós József, Németh Titus, Bárd Radványos Géza.

Advertisement for VÉRSZEGÉNYEK, gyöngéledők, idegesek. Includes text about blood deficiency and nervous system health.

Advertisement for Serravallo's CHINA-BOR VASSAL. Includes an illustration of a woman and text about the medicine's benefits.

Advertisement for PILULES ORIENTALES. Includes an illustration of a woman and text about the pills' effectiveness.

Advertisement for HIRDETÉMÉNY. Budapesti villamos városi vasút részvénytársaság. XVI. rendes közgyűlésre.

Advertisement for Crème de Margueritet. Használja a Krieger. Includes an illustration of a woman's face.

Advertisement for Berketz István utóda. Kelme-, selyemfestő- és vegytisztító-gyára, Budapest, Kinizsi-utca 14.

ZENEMŰVEKET
 vegyünk
ROZSNYAI KÁROLY
 könyv- és zeneműkiadásában
 IV. ker., Muzem-körút 15. szám alatt.
Bő zeneműjegyzék **Ingyen.**
 könyvjegyzék

ANGOL-OSZTRÁK BANK.
 Az Angol-Osztrák Bank részvényesinek
43. rendes közgyűlése

1907. évi március 27-én este 6^{1/2} órakor Bécsben, a kereskedők házában termében (Schwarzenbergplatz 7. sz.) tartatik meg.

A közgyűlés napirendje:

1. A főtanács évi jelentése.
 2. A számvizsgáló-bizottság jelentése az 1906. évi zár számadásról és a feletti határozathozatal.
 3. Haskározathozatal az 1906. évi tiszta nyereség hova fordításáról.
 4. Főtanácsosi választások és a cooptált tagok helybenhagyása.
 5. A főtanácsnak adandó meghatalmazás a részvény-törvények az alapszabályok megengedett 80 millió koronányi legmagasabb összegig való felmérésére és az alapszabályok 6-ik §-ának módosítására.
 6. Javaslat az alapszabályok 15-ik §-ának módosítására.
8. Az alapszabályok 30-ik §-a értelmében 25 részvény egy szavazatra jogosít.
 A szavazatra jogosított részvényesek felkértek, hogy részvényeket, a még le nem írt részvényekkel együtt 1. évi március hó 19-ig beárólag Bécsben az Angol-Osztrák bank számfeljóségénél, Londonban az Anglo-Austrian banknál és Budapest, Aussig, Bodenbach, Brünn, Prága, Teplice, Trautenua és Triestben az Angol-Osztrák bank fióktelepeinél, továbbá Pilsenben Hoffmann & Kottlarzig bankbetéti társaságánál letétbe helyezék.
 Az alapszabályok 27-ik §-a értelmében meghatalmazás csak szavazatra jogosult részvényes ruházható.
 Bécs, 1907 március 7-én.

A főtanács.

(Utánnyomás nem díjaztatik.)

HA FÁJ A FEJE,
 ne tévovázzák, hanem használjon azonnal
Beretvás-féle MIGRAIN-Pasztyillát
 mely 5 perc alatt mindenféle természetű ideges fejfájást, még ha krónikus is, megszüntet. Felülmúrással eddig ismeret. Hatása bámulatos, még a leghevesebb fejtájkánál is.
 Főváros: **Beretvás Tamás** gyógyszerész Kispeszt, Hákóci-utca 6.
 Ingyen postai szállítás 3 doboz rendelésnél.

FISCHER ÉS TÁRSA NAGYENYED Kiszélt mély.

80.000 gyümölcsfa oltvány
 1 millió szőlőoltvány.
 Együtt és amerikai típusú gyökezes szőlővesszők is.
 Árjegyzék és művelési utasítás ingyen.

EGYESÜLT FA- ÉS SZŐLŐOLTVÁNYISKOLA FISCHER ÉS TÁRSA ÉS AMBRÓSI M.

SERAIL-ARCZKENŐCS,
 Minden ártalmas alkatrész nélkül!
 Minden ártalmas alkatrész nélkül!

SERAIL-ARCZKENŐCS.
 ARCZ-SZEPÍTŐSZER

az arcot tisztítja, fehériti és bárszínűvé teszi. Egy tégely ára 1 kor. 40 fill., kis tégely ára 70 fill.
 Serail-szappan, Epe-szappan kitűnő tolett szappanok a nőknek használatához. Serail-crème nappali használatra. Serail-poudre kiváló finom arcpor bárszínben, tehát rózsaszín és crème. Egy doboz ára 1 kor. Készíti **ROZSNYAI MATYÁS** gyógyszerész, Aradon, Szabadság-tér.

Aki kitűnő, étvágyfokozó, asztali italt óhajt.
Aki sovány, vérszegény, gyenge, lábadozó,
Aki tüdőbeteg, ideges, álmatlan,
Aki szoptat,
 ne mu-assza el saját érdekében a kitűnő hatásának elismer:
Herculesör
 maláta-tápsör különlegességet inni.
 Nem romlik. Kapható nagyobb csemege-, fűszerkereskedésekben, kávéházakban, vendéglőkben és a Hercules Söröződe székelyudapesti telepén Budapest, Bethlen-jér. Tel. 63-67. Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Téli fürdőkúra a Szt.-Lukácsfürdőben.
 Természetes forró, meleg, kénes források. Iszapfürdők, iszapborogatások, mindennemű thermális-fürdők, hydrotherapia, massage, szénsavf. Olesó és gondos ellátás. Csúsz, köszvény, ideg-, borbajok és a téli fürdőkúra felől kimerítő prospektust küld ingyen a
Szt.-Lukácsfürdő Igazgatósága Budapest-Budán.

Szép mint a csillag az égen

bárszínű, üde, szoplóten, hófehér less az arca a
DERMOLIN
 használatától. Felülmulhatatlan hatásában és erőszere ajánlja. Dermolin eltávolítja a bőrtől a mitesert, pattanást, szoplót, arczfolto, simit ráncot, rózsás szűt, meglepő szépséget, ifúságot kölcsönöz az arcnak. Ara K 1-80. K 2-10 fill. beküldés mellett (levélbélyegekben is) bérmentve. — Kapható:
HATTYU GYÓGYTÁR Budapest, Aréna-ut 124.

Sok millió előkelő urhölgy használja a világhírű Földes-féle
MARGIT-CREMET,
 mely zsirtalan, ártalmatlan s rögtön szépi. A Földes-féle MARGIT-CREME gyorsan és biztosan ható ártalmatlan szer szoplók, májfoltok, bőrtájkák, pattanások, kiütések s mindenemű bőrbaj ellen. A világ legelőkelőbb hölgyei használják és elragadtatással beszélnek annak pártalan és csodás hatásáról. Egy tégely elhasznála után erőt mindenki meg fog győződni.
 Postán utánvétellel vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő:
Földes Kelemen gyógyszer. Arad. Budapesti fiókátár: **Török József** gyógyszer. Király-u. 12 és Andrássy-ut 20. Kapható minden gyógyszerertárban.

Nincsenek szép gyermekek
 ott, a hol nem eléggé gondozzák. Egy gondosan ápolott, tisztán tartott gyermek mindig szebb és egészségesebb. Ne a hintőport, ugynevezett «Stuppa»-ot, hanem a kellemes illatú
Babymira-Crème
 gyermekkenőcsöt használja tehát, a feldörzsölt és kipattant, izzadság által felragott bőr gyógyítására, mely gyorsan és biztosan hat. Gondos anyák a gyermek hűnláit, nyakát, szövel minden érzékeny, a nedves-ségnek kitetttest-részeit kenik be vele. — A **BABYMIRA-CRÈME**
 felnőtteknek is igen ajánlatos kipállott, fellovagolt, az izzadság által megtámadott bőr esetén. — Egy doboz 60 fillérért minden gyógyszerertárban kapható. Postán 5 dobozt 3 kor. 20 fill.-ért bérmentve küld a készítő:
BRODJOVIN H. gyógyszerész, Zágráb 30.

VASÁRNAPI UJSÁG
 12. SZ. 1907. (54. ÉVFOLYAM.)
 SZERKESZTŐ: HOITSY PÁL.
 FŐMUNKATÁRS: MIKSZÁTH KÁLMÁN.
 BUDAPEST, MÁRCZIUS 24.
 Szerkesztőségi iroda: IV. Reáltanoda-utca 5.
 Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.
 Előfizetési feltételek:
 Egész évre: 18 korona.
 Félévre: 9 korona.
 Negyedévre: 4 korona.
 A «Világkörkép»-vel negyedévenként 80 fillérel több.
 Külföldi előfizetésekhöz a postailag meghatározott viteldij is esatolandó.

BARKASZENTELES VIRÁGVASÁRNAPJÁN. — KOTÁSZ JÁNOS RAJZA.